

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES TAMARAS ČAPETAS [TAMARA ČAPETA]
SECINĀJUMI,
sniegti 2023. gada 13. jūlijā¹

Lieta C-382/21 P

**Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)
pret**

The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR

Apelācija – Intelektuālais īpašums – Kopienas dizainparaugi – Regula (EK) Nr. 6/2002 – 41. panta 1. punkts – Tiesības uz prioritāti – Prioritātes pieprasījums, kas pamatojas uz starptautisku pieteikumu, kas iesniegts saskaņā ar Patentu kooperācijas līgumu – Prioritātes termiņš – Parīzes Konvencija par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību – 4. pants – Savienības tiesību interpretācija atbilstīgi starptautiskajām tiesībām – Starptautisko nolīgumu tieša iedarbība – Apelācijas sūdzību pieļaujamības iepriekšēja vērtējuma mehānisms – Lieta, kas izvirza nozīmīgu jautājumu Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai

I. Ievads

1. Šīs lietas priekšmets ir apelācijas sūdzība, kuru Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) iesniedza par 2021. gada 14. aprīļa spriedumu *The KaiKai Company Jaeger Wichmann/EUIPO* (Vingrošanas un sporta ierīces un rīki) (T-579/19, EU:T:2021:186, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”).

2. Ar minēto spriedumu Vispārējā tiesa atcēla EUIPO Apelācijas trešās padomes 2019. gada 13. jūnija lēmumu lietā R 573/2019-3, ar kuru tika atteikts atzīt tiesības uz prioritāti *The KaiKai Company Jaeger Wichmann Gbr* (turpmāk tekstā – “*KaiKai*”) iesniegtajam pieteikumam reģistrēt vingrošanas un sporta ierīces un rīkus kā Kopienas dizainparaugus saskaņā ar Regulu Nr. 6/2002². *KaiKai* prioritātes pieprasījums pamatojās uz agrāku starptautisku pieteikumu, kas iesniegts saskaņā ar Patentu kooperācijas līgumu (turpmāk tekstā – “PCT”)³.

3. Formāli šī apelācijas sūdzība pamatojas tikai uz vienu pamatu, kas attiecas uz apgalvoto Vispārējās tiesas izdarīto Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punkta pārkāpumu. Tomēr EUIPO izvirzītie argumenti rada nopietnus jautājumus saistībā ar saikni starp Savienībai saistošajiem starptautiskiem nolīgumiem un sekundāriem Savienības tiesību aktiem, kā arī par attiecīgajām

¹ Oriģinālvaloda – angļu.

² Padomes Regula (EK) Nr. 6/2002 (2001. gada 12. decembris) par Kopienas dizainparaugiem (OV 2002, L 3, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 6/2002”).

³ Parakstīts Vašingtonā 1970. gada 19. jūnijā un pēdējo reizi grozīts 2001. gada 3. oktobrī (*United Nations Treaty Series*, 1160. sējums, Nr. 18336, 231. lpp.).

Savienības tiesu pilnvarām un pienākumiem šajā saistībā. Šī apelācijas sūdzība arī rada jautājumu par starptautiskās konvencijas, šajā gadījumā – Parīzes Konvencijas par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību (turpmāk tekstā – “Parīzes konvencija”), interpretāciju⁴.

4. Minēto iemeslu dēļ šī apelācijas sūdzība tika atzīta par pieļaujamu saskaņā ar apelācijas sūdzību pieļaujamības iepriekšēja vērtējuma mehānismu (turpmāk tekstā – “apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānisms”), kas ir ieviests ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a pantu⁵. Šī lieta ir pirmā apelācijas sūdzība, kuru Tiesa atzina par pieļaujamu kopš šī mehānisma ieviešanas 2019. gada 1. maijā. Apelācijas sūdzības, uz kurām attiecas minētais mehānisms, tiek atzītas par pieļaujamām vienīgi tad, ja tajās ir izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai⁶.

5. Pēc īsa šīs lietas priekšvēstures izklāsta (II) es izteikšu dažus apsvērumus par apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānismu un par to, kāpēc šī apelācijas sūdzība bija pieļaujama (III). Pēc tam es analizēšu lietas dalībnieku izvirzītos argumentus pēc būtības (IV).

II. Priekšvēsture

A. Atbilstošās tiesību normas

1. Regula Nr. 6/2002

6. Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Personai, kas ir pareizi iesniegusi pieteikumu uz dizainparauga tiesībām vai uz funkcionālu modeli kādā valstī vai kādas valsts vārdā, kura ir Parīzes Konvencijas par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību vai Līguma par Pasaules tirdzniecības organizācijas izveidi dalībvalsts, vai šīs personas tiesību pārņēmējam, iesniedzot pieteikumu par Kopienas dizainparauga reģistrēšanu attiecībā uz vienu un to pašu dizainparaugu vai funkcionālo modeli, ir sešu mēnešu ilgās tiesības uz prioritāti pēc pirmā pieteikuma iesniegšanas datuma.”

2. Parīzes konvencija

7. Parīzes konvencijas 4. panta A sadaļas 1. punktā ir paredzēts:

“Ikvienai personai, kas noteiktajā kārtībā iesniegusi patenta pieteikumu vai pieteikumu par lietderīgā [funkcionālā] modeļa, dizainparauga vai preču zīmes reģistrāciju kādā no Savienības dalībvalstīm, vai šīs personas tiesību pārņēmējam ir prioritātes tiesības pieteikuma iesniegšanai citās valstīs zemāk noteiktajos termiņos.”

⁴ Parakstīta 1883. gada 20. martā Parīzē (Francija), pēdējo reizi pārskatīta 1967. gada 14. jūlijā Stokholmā un grozīta 1979. gada 28. septembrī (*United Nations Treaties Series*, 828. sējums, Nr. 11851, 305. lpp.).

⁵ Skat. turpmāk šo secinājumu 28.–43. punktu.

⁶ Skat. Eiropas Savienības Tiesas statūtu (turpmāk tekstā – “statūti”) 58.a panta trešo daļu; Tiesas Reglamenta 170.a panta 1. punktu.

8. Parīzes konvencijas 4. panta C sadaļas 1. punktā ir noteikts:

“Iepriekš minētie prioritātes termiņi ir: divpadsmit mēneši – patentiem un lietderīgajiem [funkcionālajiem] modeļiem; seši mēneši – dizainparaugiem un preču zīmēm.”

9. Parīzes konvencijas 4. panta E sadaļā ir paredzēts:

“(1) Ja valstī iesniegts dizainparauga pieteikums, pamatojoties uz lietderīgā [funkcionālā] modeļa pieteikuma prioritātes tiesībām, prioritātes termiņš ir tāds, kāds tas noteikts dizainparaugiem.

(2) Turklāt katrā valstī ir atļauts iesniegt pieteikumu uz lietderīgo [funkcionālo] modeli, pamatojoties uz patenta pieteikuma prioritātes tiesībām, un otrādi.”

B. Tiesvedības Vispārējā tiesā priekšvēsture

10. 2018. gada 24. oktobrī *KaiKai* saskaņā ar Regulu Nr. 6/2002 iesniedza *EUIPO* kombinēto reģistrācijas pieteikumu attiecībā uz divpadsmit Kopienas dizainparaugiem. *KaiKai* pieprasīja prioritāti, pamatojoties uz agrāku starptautisku pieteikumu Nr. PCT/EP2017/077469, kuru tā iesniedza saskaņā ar *PCT* 2017. gada 26. oktobrī.

11. Piemērojot Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punktu, *EUIPO* pārbaudītājs apmierināja kombinēto pieteikumu, bet atteica pieprasītās prioritātes tiesības, ņemot vērā, ka *KaiKai* starptautiska pieteikuma iesniegšanas datums pārsniedza sešu mēnešu termiņu, kas ir paredzēts minētajā tiesību normā.

12. *KaiKai* apstrīdēja minēto lēmumu, būtībā apgalvojot, ka piemērojamais prioritātes termiņš bija divpadsmit, nevis seši mēneši.

13. Ar 2019. gada 13. jūnija lēmumu (R 573/2019-3) *EUIPO* Apelācijas trešā padome noraidīja minēto apelācijas sūdzību. Apelācijas padome būtībā uzskatīja, ka pārbaudītājs ir pareizi piemērojis Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru starptautiskais pieteikums saskaņā ar *PCT* var tikt pielīdzināts pieteikumam uz funkcionālu modeli un tādējādi var pamatot prioritātes pieprasījumu Kopienas dizainparaugam. Tomēr šī prioritāte bija jāpieprasa sešu mēnešu laikā, kas *KaiKai* uzsāktajā procedūrā bija pārsniegts.

C. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

14. 2019. gada 20. augustā *KaiKai* apstrīdēja Apelācijas padomes lēmumu Vispārējā tiesā. Prasības pamatojumam *KaiKai* izvirzīja divus pamatus, no kuriem pirmais attiecās uz procesuālo noteikumu būtisku pārkāpumu un otrais – uz Regulas Nr. 6/2002 pārkāpumu.

15. Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa apmierināja *KaiKai* otro pamatu un atcēla Apelācijas padomes lēmumu, nelemjot par pirmo pamatu.

16. Vispārējā tiesa konstatēja, ka *EUIPO* pamatoti uzskatīja, ka uz starptautisku pieteikumu saskaņā ar *PCT* var atsaukties, lai pieprasītu Kopienas dizainparauga prioritāti saskaņā ar Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punktu. Tomēr *EUIPO* pieļāva kļūdu, šajā gadījumā piemērojot sešu mēnešu prioritātes termiņu, nevis divpadsmit mēnešu prioritātes termiņu.

17. Tas notika tāpēc, ka Vispārējā tiesa uzskatīja, ka *KaiKai* starptautiskais pieteikums saskaņā ar *PCT* var tikt raksturots kā starptautiskais patenta, un nevis vienīgi funkcionāla modeļa, pieteikums. Pēc tam Vispārējā tiesa norādīja, ka Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punktā nekas nav teikts par prioritātes termiņu, kas izriet no patenta pieteikuma; termiņa ilgums tajā ir noteikts vienīgi gadījumā, ja prioritāti pamato agrākais pieteikums uz dizainparaugu vai funkcionālu modeli. Pēdējā minētajā gadījumā šis termiņš ir seši mēneši. Lai aizpildītu šo tiesiskā regulējuma lakūnu, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka ir jāņem vērā Parīzes konvencijas 4. pants.

18. Šķiet, ka Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka Parīzes konvencija pieļauj prioritātes pieprasījumus starp dažādiem intelektuālā īpašuma tiesību kombinācijām. Saskaņā ar Parīzes konvenciju dizainparauga prioritātes pieprasījumu tādējādi ir iespējams pamatot ar agrāku patenta pieteikumu. Vispārējā tiesa turklāt uzskatīja, ka prioritātes termiņš šādā gadījumā ir divpadsmit mēneši, jo šīs konvencijas 4. panta C sadaļas 1. punktā ir paredzēts, ka prioritātes termiņš patentiem ir divpadsmit mēneši.

19. Attiecīgais prioritātes termiņš kombinācijai, kuru veido agrākais patents un vēlākais dizainparaugs, Vispārējās tiesas skatījumā, bija atkarīgs no termiņa, kas Parīzes konvencijā ir paredzēts patentiem. Tā tas bija tāpēc, ka Parīzes konvencijā ir paredzēts vispārējs noteikums, ka agrāko tiesību raksturs nosaka prioritātes termiņa ilgumu. Vispārējās tiesas izpratnē, Parīzes konvencijas 4. panta E sadaļas 1. punkts – kurā ir noteikts, ka vēlākajām tiesībām paredzētais prioritātes termiņš ir izšķirošs, ja šīs vēlākas tiesības ir dizainparaugs un agrākas tiesības ir funkcionālais modelis – ir speciāls noteikums, kas ir uzskatāms par izņēmumu no minētā vispārēja noteikuma.

20. Tādējādi Vispārējā tiesa secināja, ka *EUIPO* pieļāva kļūdu, uzskatot, ka prioritātes termiņš, kas ir piemērojams, pieprasot Kopienas dizainparauga pieteikumam agrāka starptautiska patenta pieteikuma prioritāti, bija seši mēneši.

D. Tiesvedība Tiesā

21. 2021. gada 23. jūnijā *EUIPO* iesniedza šo apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas spriedumu. *EUIPO* lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu un noraidīt *KaiKai* prasību pirmajā instancē. *EUIPO* arī lūdz Tiesu piespriest *KaiKai* atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

22. Turklāt 2021. gada 23. jūnijā saskaņā ar statūtu 58.a pantu un Tiesas Reglamenta 170.a pantu *EUIPO* iesniedza pieteikumu par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu.

23. Ar 2021. gada 10. decembra rīkojumu *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann* (C-382/21 P, EU:C:2021:1050) Tiesa atzina apelācijas sūdzību par pieļaujamu.

24. Savā atbildes rakstā, kas ir iesniegts 2022. gada 25. februārī, *KaiKai* lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *EUIPO* atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

25. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2022. gada 8. aprīļa lēmumu Komisijai tika atļauts iestāties lietā *EUIPO* prasījumu atbalstam.

26. *EUIPO* un *KaiKai* iesniedza arī replikas rakstu un atbildes rakstu uz repliku attiecīgi 2022. gada 30. maijā un 2022. gada 11. jūlijā.

27. 2023. gada 13. marta tiesas sēdē tika uzklausīti EUIPO, *KaiKai* un Komisijas mutvārdu paskaidrojumi.

III. Apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānisms un tā piemērošana šajā lietā

28. Kā minēts ievaddaļā, šī ir pirmā lieta, kurā Tiesa ir atzinusi apelācijas sūdzību par pieļaujamu saskaņā ar apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānismu⁷. Šis procedūras novatoriskums liek man sniegt dažus apsvērumus par šo mehānismu un par tā pielietošanu šajā lietā.

A. Daži apsvērumi par apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānismu

29. Apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānisms ir saistīts ar (joprojām notiekošajām) ES tiesu sistēmas reformām. Idejas pamatā bija apstākļi, ka daudzas apelācijas sūdzības tiek iesniegtas lietās, kuras jau ir izskatītas divas reizes, pirmkārt – neatkarīgā apelācijas padomē un, otrkārt, Vispārējā tiesā, un ka daudzas no šīm apelācijas sūdzībām tiek noraidītas kā acīmredzami nepieņemamas vai acīmredzami nepamatotas. Tādējādi, lai ļautu Tiesai koncentrēties uz lietām, kurām tai jāpievērš visa uzmanība, tika pieņemts šis mehānisms⁸.

30. Šobrīd apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānismu piemēro četru ES biroju un aģentūru (EUIPO, Kopienas Augu šķirņu birojs, Eiropas Ķīmikāliju aģentūra, Eiropas Savienības Aviācijas drošības aģentūra) neatkarīgas apelācijas padomes lēmumiem, kā arī lēmumiem, kurus pieņem neatkarīga apelācijas padome, kura izveidota pēc 2019. gada 1. maija jebkurā citā ES birojā vai aģentūrā⁹. Ja Savienības likumdevējs apstiprinās jaunāko Tiesas priekšlikumu, minētais mehānisms tiks piemērots vairākiem citiem esošajiem ES birojiem, iestādēm un aģentūrām, kurās ir neatkarīga apelācijas padome¹⁰.

31. Saskaņā ar apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānismu Tiesa apelācijas sūdzību atzīst par pieļaujamu – pilnībā vai daļēji – vienīgi tad, “ja tajā tiek izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai”¹¹. Apelācijas sūdzības iesniedzējam ar

⁷ Papildus šai lietai līdz šim ir atzītas par pieļaujamām piecas citas lietas, kuras visas ir saistītas ar Eiropas Savienības preču zīmi. Trīs lietas skar jautājumus saistībā ar *Brexit* (skat. rīkojumu, 2022. gada 7. aprīlis, *EUIPO/Indo European Foods* (C-801/21 P, EU:C:2022:295); 2022. gada 16. novembris, *EUIPO/Nowhere* (C-337/22 P, EU:C:2022:908); un 2023. gada 18. aprīlis, *Shopify/EUIPO* (C-751/22 P, EU:C:2023:328)). Divas citas lietas skar jautājumus saistībā ar advokātu neatkarību ES tiesās (skat. rīkojumu, 2023. gada 30. janvāris, *bonnanwalt/EUIPO* (C-580/22 P, nav publicēts, EU:C:2023:126), un 2023. gada 8. maijs, *Studio Legale Ughi e Nunziante/EUIPO* (C-776/22 P, EU:C:2023:441)).

⁸ Skat. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES, Euratom) 2019/629 (2019. gada 17. aprīlis), ar ko groza 3. protokolu par Eiropas Savienības Tiesas statūtiem (OV 2019, L 111, 1. lpp.), 1.–3. pants un 1., 4. un 5. apsvērumi; Eiropas Savienības Tiesas paziņojumu presei Nr. 53/19, Luksemburga, 2019. gada 30. aprīlis. Vispārīgai diskusijai par apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānismu skat., piemēram, De Lucia, L., “The shifting state of rights protection vis-a-vis EU agencies: A look at Article 58a of the Statute of the Court of Justice of the European Union”, *European Law Review*, 44. sēj., 2019, 809. lpp.; Gaudissart, M.-A., “L’admission préalable des pourvois: une nouvelle procédure pour la Cour de justice”, *Cahiers de droit européen*, 2020, 177. lpp.; Orzan, M. F., “Some remarks on the first applications of the filtering of certain categories of appeals before the Court of Justice”, *European Intellectual Property Review*, 42. sēj., 2020, 426. lpp.

⁹ Skat. statūtu 58.a panta pirmo un otro daļu.

¹⁰ Lūgums grozīt statūtu 58.a pantu pievienotu sešus ES birojus, iestādes un aģentūras, kuras jau pastāvēja 2019. gada 1. maijā (Eiropas Savienības Energoregulatoru sadarbības aģentūra, Vienotā noregulējuma valde, Eiropas Banku iestāde, Eiropas Vērtspapīru un tirgu iestāde, Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestāde, Eiropas Savienības Dzelzceļu aģentūra). Ar to minētā mehānisma piemērošanas jomā tiktu iekļautas arī apelācijas sūdzības par Vispārējās tiesas nolēmumiem, kuri attiecas uz tāda līguma izpildi, kurā ir ietverta šķīrējklauzula LESD 272. panta izpratnē. Skat. Tiesas lūgumu atbilstoši [LESD] 281. panta otrajai daļai grozīt 3. protokolu par [statūtiem], pieejams: https://curia.europa.eu/jcms/jcms/P_64268/en/.

¹¹ Statūtu 58.a panta trešā daļa; skat. arī Tiesas Reglamenta 170.a panta 1. punktu. Lēmumu pieņem īpaši šim mērķim izveidota Tiesas palāta: skat. šī reglamenta 170.b pantu.

atsevišķu dokumentu ir jāpievieno savai apelācijas sūdzībai pieteikums par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu, kurā tam ir jāizklāsta, kāpēc apelācijas sūdzība ir nozīmīga Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai¹².

32. Attiecīgajos procesuālajos noteikumos nav precizēts, kas ir saprotams ar jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai. Tas savukārt ir atstāts Tiesas ziņā, noteikšanai judikatūrā¹³. Turklāt šo noteikumu formulējumā ir lietots “vai”, nevis “un” (“Savienības tiesību vienotība, konsekvence *vai* attīstība”), kas ļauj atzīt apelācijas sūdzību par pieļaujamu pat tad, ja tiek skarta viena vai divas, bet ne visas no šīm kategorijām.

33. Šis atklātais formulējums liek domāt, ka Tiesai ir plaša rīcības brīvība, lemjot, vai tā uzskata, ka konkrētajā apelācijas sūdzībā ir izvirzīts jautājums, kuru tā uzskata par nozīmīgu Savienības tiesiskās kārtības vispārējai attīstībai.

34. Šajā saistībā, izdarot salīdzinošus apsvērumus, es iedomājos, piemēram, par noteikumiem, kuri attiecas uz Amerikas Savienoto Valstu Augstākās tiesas [*United States Supreme Court*] *certiorari* mehānismu [iestādes vai zemākas instances tiesas nolēmuma pārskatīšana], saskaņā ar kuru tai tiek lūgts pārskatīt zemāko instanču tiesu nolēmumus federālo tiesību jautājumos. Parasti ASV Augstākā tiesa nolemj izskatīt tādas lietas, kuras varētu būt valstiski svarīgas, kuras varētu saskaņot konfliktējošus nolēmumus vai kurām varētu būt precedenta vērtība¹⁴.

35. ASV Augstākās tiesas 10. noteikumā “Apsvērumi, kuri reglamentē pārskatīšanu saskaņā ar *certiorari*”¹⁵, ir paskaidrots, ka pārskatīšana pēc *certiorari* raksta ir nevis tiesība, bet gan tiesas rīcības brīvība, un tā var tikt atļauta vienīgi pārliecinošu iemeslu dēļ. Minētajā noteikumā ir uzskaitīti daži faktori, kuri var tikt ņemti vērā, bet kuri “nekontrolē, kā arī pilnībā neizmēra Tiesas rīcības brīvību”¹⁶.

36. Manā skatījumā, apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānisms var tikt saprasts kā sava veida “Eiropas Savienības *certiorari*”. Tas pastāv nevis tāpēc, lai labotu katru Vispārējās tiesas kļūdu, bet vienīgi tās kļūdas, kurām ir ievērojama nozīme. Tādējādi tas ir izmantojams vienīgi tad, ja Tiesas nolēmumam var būt fundamentāla ietekme uz Savienības tiesisko kārtību¹⁷.

¹² Šajā ziņā skat. Tiesas Reglamenta 170.a pantu; skat. arī, piemēram, rikojumu, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann* (C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 20.–22., 27. un 28. punkts).

¹³ Šajā ziņā skat. Gaudissart, citēts šo secinājumu 8. zemsvītras piezīmē, 188. lpp. (kurš norāda, ka dažas Padomes delegācijas ierosināja procesuālajos noteikumos definēt Savienības tiesību vienotības, konsekvences un attīstības jēdzienus, taču tas netika ņemts vērā un tika atstāts Tiesas ziņā, izstrādei tās judikatūrā).

¹⁴ Skat., piemēram, ASV tiesu tīmekļa vietni “*Supreme Court Procedures*” [“Augstākās tiesas procedūras”], pieejama: <https://www.uscourts.gov/about-federal-courts/educational-resources/about-educational-outreach/activity-resources/supreme-1>.

¹⁵ Amerikas Savienoto Valstu Augstākās tiesas noteikumi, kas ir pieņemti 2022. gada 5. decembrī un stājušies spēkā 2023. gada 1. janvārī, pieejami: <https://www.supremecourt.gov/filingandrules/2023RulesoftheCourt.pdf>.

¹⁶ ASV Augstākās tiesas 10. noteikumā ir šādi raksturoti iemesli, kuri var likt ASV Augstākajai tiesai pieņemt pārskatīšanas lūgumu: “a) Amerikas Savienoto Valstu *court of appeals* [apelācijas tiesa] ir pieņēmusi nolēmumu, kas ir pretrunā citas Amerikas Savienoto Valstu apelācijas tiesas nolēmumam par to pašu svarīgu jautājumu; ir izlēmusi svarīgu federālu jautājumu tādā veidā, kas ir pretrunā štata pēdējās instances tiesas nolēmumam; vai ir tiktāl novirzījusies no pieņemtās un ierastās tiesvedības gaitas vai ir sankcionējusi šādu zemākas instances tiesas novirzīšanos, lai liktu īstenot šīs Tiesas uzraudzības pilnvaras; b) štata pēdējās instances tiesa ir izlēmusi svarīgu federālu jautājumu tādā veidā, kas ir pretrunā citas štata pēdējās instances tiesas vai Amerikas Savienoto Valstu apelācijas tiesas nolēmumam; c) štata tiesa vai Amerikas Savienoto Valstu apelācijas tiesa ir izlēmusi svarīgu federālo tiesību jautājumu, kas nav izlemts šajā Tiesā, bet kuram būtu jābūt izlemtam šajā Tiesā, vai ir izlēmusi svarīgu federālu jautājumu tādā veidā, kas ir pretrunā attiecīgajiem šīs Tiesas nolēmumiem”.

¹⁷ Salīdzinājumam ar ASV *certiorari* mehānismu skat., Giannini, L. J., “Access Filters and the Institutional Performance of the Supreme Courts”, *International Journal of Procedural Law*, 12. sēj., 2022, 190. lpp., it īpaši 218. lpp.

37. Apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānisms izceļ Tiesas kā Eiropas Savienības Augstākās un Konstitucionālās tiesas funkciju¹⁸. Patiešām, tas iesaista Tiesu “konstitucionāla tipa” lietās, kuras ir svarīgas Savienībai, ietver Savienības tiesību konstitucionālo pamatprincipu interpretāciju un horizontālo un vertikālo kompetenču sadalījumu.

38. Manā skatījumā, apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānisms turklāt stiprina Vispārējās tiesas lomu. Visos gadījumos, kad Tiesa nepieļauj apelācijas sūdzības izskatīšanu, Vispārējā tiesa kļūst par pēdējās instances tiesu lietās starp privāttiesību subjektiem un Savienības iestādēm vairākās jomās (tostarp intelektuālā īpašuma jomā) un tādējādi Vispārējās tiesas veiktā piemērojamo tiesību aktu interpretācija ir saistoša visā Savienībā.

B. Jautājumi, kuri pamato šīs apelācijas sūdzības pieļaujamību

39. No rīkojuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu¹⁹ izriet, ka pārsūdzētajam spriedumam ir ne tikai iespējamā precedenta vērtība turpmākajās lietās par tiesībām uz prioritāti, bet tajā ir arī izvirzīti nozīmīgi jautājumi Savienības ārējo attiecību tiesībām un horizontālajam kompetenču sadalījumam starp Savienības tiesām un citām Savienības iestādēm. Tādējādi Tiesa konstatēja, ka aplūkojamajā apelācijas sūdzībā ir izvirzīti jautājumi, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei “un” attīstībai.

40. Manā skatījumā, šajā lietā ir izvirzītas divas jautājumu grupas, kuras pamato tās pieļaujamību saskaņā ar apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānismu.

41. Pirmā jautājumu grupa attiecas uz Savienībai saistošo starptautisko nolīgumu piemērojamību Savienības tiesās. Konkrētāk, viens jautājums attiecas uz saikni starp šādu nolīgumu tiešo iedarbību un interpretatīvo iedarbību. Aplūkojamajā lietā *EUIPO* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot aizpildījusi (neesošo) lakūnu piemērojamajā Savienības tiesiskajā regulējumā (Regulā Nr. 6/2002), piešķirot Parīzes konvencijai (kuru tā esot interpretējusi kļūdaini) tiešu iedarbību. *EUIPO* izpratnē, Parīzes konvencijai nav tiešas iedarbības Savienības tiesiskajā kārtībā. Vienlaikus *EUIPO* nenoliedz tās iespējamo interpretatīvu iedarbību. Tādējādi Tiesa tiek aicināta precizēt, kad starptautiskajam nolīgumam ir tieša iedarbība un vai tam var būt interpretatīva iedarbība, ja tam nav tiešas iedarbības.

42. Vēl viens jautājums, kas rodas saistībā ar starptautisko nolīgumu piemērojamību, ir par atbilstīgas interpretācijas robežām un vai tās ir vienādas gadījumā, ja Savienības tiesību akti tiek interpretēti atbilstīgi starptautiskajiem nolīgumiem, un gadījumā, ja valsts tiesību akti tiek interpretēti atbilstīgi Savienības tiesību aktiem. Šo jautājumu radīja *EUIPO* apgalvojumi, ka Vispārējā tiesa esot pārsniegusi *contra legem* robežu. Tādējādi šajā lietā Tiesai tiek lūgts izlemt, vai lakūnas konstatēšana Savienības tiesību normā ir atbilstīgas interpretācijas metode.

43. Otrā jautājumu grupa, kas pamato apelācijas sūdzības pieļaujamību, ir saistīta ar Parīzes konvencijas interpretāciju. Aplūkojamajā lietā *EUIPO* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi minēto konvenciju. Parīzes konvencijā neesot paredzētas tiesības uz prioritāti vēlākam dizainparauga pieteikumam pamatojoties uz agrāku patenta pieteikumu. Tāpat tajā

¹⁸ Līdzīgam secinājumam par Tiesu LESD 256. pantā paredzētās pārskatīšanas procedūras kontekstā skat. Brkan, M., “La procédure de réexamen devant la Cour de justice: vers une efficacité accrue du nouveau règlement de procédure”, no: Mahieu, S. (ed.), *Contentieux de l'Union européenne: Questions choisies*, Larquier, 2014, 489. lpp. Skat. arī Rousselot, R., “La procédure de réexamen en droit de l'Union européenne”, *Cahiers de droit européen*, 2014, 535. lpp.

¹⁹ Skat. rīkojumu, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann* (C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 31.–34. punkts). Par *EUIPO* argumentiem skat. arī minētā rīkojuma 13.–19. punktu.

neesot ietverts vispārējs noteikums, saskaņā ar kuru prioritātes termiņš ir atkarīgs no agrāko tiesību rakstura. Tas liek jautāt, pēc kā Tiesai būtu jāvadās, interpretējot Parīzes konvenciju un citus starptautiskus nolīgumus.

IV. Juridiskā analīze

44. EUIPO, kuru atbalsta Komisija, izvirza vienīgu apelācijas pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punkta pārkāpumu. Šis vienīgais pamats ir sadalīts trīs iebildumos. Pirmais ir, ka Vispārējā tiesa esot interpretējusi Regulu Nr. 6/2002 *contra legem*. Otrais ir, ka Vispārējā tiesa esot piešķirusi Parīzes konvencijai tiešu iedarbību, pretēji Savienības tiesībām. Trešais ir, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi Parīzes konvenciju un *PCT*.

45. Pirmie divi EUIPO iebildumi attiecas uz Parīzes konvencijas piemērojamību Savienības tiesās, ko es aplūkošu (A) sadaļā. Manu argumentu labākai izpratnei es tos izskatīšu apgrieztā secībā. Pēc tam (B) sadaļā es aplūkošu šīs konvencijas interpretāciju.

A. Parīzes konvencijas piemērojamība Savienības tiesās

46. Vispirms jānorāda, ka tiesību norma lietā var tikt piemērota dažādos veidos²⁰. Tā var tikt izmantota, lai atrisinātu konkrētas faktiskās situācijas tieši, vai nu bez nepieciešamības piemērot citas tiesību normas, vai pat nepiemērojot citas tiesību normas, kuras traucē piemērojamajai tiesību normai. Savienības tiesībās to sauc par tiešu iedarbību. Tiesību norma var tikt piemērota arī netieši, ja, piemēram, tā kalpo kā vadlīnija citas piemērojamās tiesību normas interpretācijai. Savienības tiesībās to sauc par netiešu vai interpretatīvu iedarbību. Turpmākai diskusijai ir svarīgi atzīt, ka abām ir tāds pats rezultāts. Piemēram: ja strīds tiek atrisināts tieši pamatojoties uz direktīvu, rezultāts ir tāds pats kā tad, ja tas pats strīds tiek atrisināts pamatojoties uz valsts tiesību normu, kas ir interpretēta atbilstīgi šai direktīvai.

47. EUIPO un Komisija apgalvo, ka Parīzes konvencijai nav tiešas iedarbības. Tās neizslēdz, ka tai varētu būt interpretatīva iedarbība, taču uzskata, ka šajā gadījumā tā nav iespējama, jo būtu nepieciešama Regulas Nr. 6/2022 interpretācija *contra legem*. Šīs analīzes pirmajā daļā es ierosināšu, ka starptautisks nolīgums ir vai nu piemērojams (gan tieši, gan netieši), vai arī tas nav piemērojams (tieši vai netieši) Savienības tiesās. Uzskatu, ka Parīzes konvencija ir piemērojama, tāpēc analīzes otrajā daļā es analizēšu EUIPO izvirzīto jautājumu par atbilstīgas interpretācijas ierobežojumiem.

1. Parīzes konvencijas tieša iedarbība un interpretatīva iedarbība

48. EUIPO, kuru atbalsta Komisija, apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, aizstājot Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punkta tiesību normas ar (kļūdaini interpretētām) Parīzes konvencijas tiesību normām. Tas esot pielīdzināms Parīzes konvencijas 4. panta tiešas iedarbības atzīšanai, kas esot pretrunā Tiesas judikatūrai. Parīzes konvencijas tiešas iedarbības neesamība turklāt izriet no tās 25. panta, un katrā ziņā neesot izpildīti tiešas iedarbības nosacījumi (beznosacījumu un pietiekami precīza).

²⁰ Šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta P. Krusa Viljalona [P. Cruz Villalón] secinājumus lietā *Spedition Welter* (C-306/12, EU:C:2013:359, 35. punkts).

49. *KaiKai* neapspriež Parīzes konvencijas iespējamo tiešu iedarbību, bet apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot vienīgi atzinusi Parīzes konvencijas interpretatīvu iedarbību, aizpildot Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punktā esošo lakūnu ar atsauci uz šīs konvencijas 4. pantu.

50. Kāda iedarbība var būt starptautiskam nolīgumam, piemēram, Parīzes konvencijai, Savienības tiesās?

51. Pirmkārt, jautājums par to, kā starptautisks nolīgums var tikt piemērots Savienībā, pastāv tikai tad, ja šis nolīgums ir daļa no Savienības tiesiskās kārtības. Starptautisks nolīgums ir principā daļa no Savienības tiesiskās kārtības, ja Savienība ir tā līgumslēdzēja puse²¹. Kad starptautisks nolīgums ir daļa no Savienības tiesiskās kārtības, tas ir saistošs Savienības iestādēm un dalībvalstīm²², un pārāks pār sekundāriem Savienības tiesību aktiem²³.

52. Savienība nav Parīzes konvencijas līgumslēdzēja puse. Visas Savienības dalībvalstis ir līgumslēdzējas puses, bet tas pats par sevi nenozīmē, ka Parīzes konvencija ir arī daļa no Savienības tiesību sistēmas un ir saistoša tās iestādēm.

53. Tomēr Savienība ir līgumslēdzēja puse Līgumam par ar tirdzniecību saistītām intelektuālā īpašuma tiesībām (turpmāk tekstā – “*TRIPS* līgums”)²⁴, kas ir viens no PTO līgumiem. Pašā *TRIPS* līgumā tiesības uz prioritāti nav regulētas. Drīzāk tā 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Attiecībā uz š[ā] līguma II, III un IV nodaļu dalībvalstis ievēro Parīzes Konvencijas (1967) 1.–12. un 19. pantu.”

54. Tātad ir iespējams secināt, ka Savienībai ir jāatzīst tiesības uz prioritāti tādā pašā veidā kā šīs tiesības ir atzītas Parīzes konvencijā²⁵. Tādējādi Parīzes konvencijas 4. pants, kas ir būtisks šajā lietā, ir kļuvis saistošs Savienībai ar tās saistībām saskaņā ar *TRIPS* līgumu²⁶.

55. Tas joprojām neatbild uz jautājumu, vai tāds subjekts kā *KaiKai* Savienības tiesās var atsaukties uz Parīzes konvencijas 4. pantu tieši vai nolūkā interpretēt piemērojamos Savienības tiesību aktus.

²¹ Tiesa to atzina jau 1974. gadā. Skat. spriedumu, 1974. gada 30. aprīlis, *Haegeman* (181/73, EU:C:1974:41, 4. un 5. punkts).

²² LESD 216. panta 2. punkts.

²³ Skat., piemēram, spriedumu, 2008. gada 3. jūnijs, *Intertanko* u.c. (C-308/06, EU:C:2008:312, 42. punkts).

²⁴ Parakstīts 1994. gada 15. aprīlī Marrakešā un veido Līguma par Pasaules Tirdzniecības organizācijas (turpmāk tekstā – “PTO”) izveidošanu 1.C pielikumu, un apstiprināts ar Padomes Lēmumu 94/800/EK (1994. gada 22. decembris) par daudzpusējo sarunu Urugvajai kārtā (no 1986. līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē (OV 1994, L 336, 1. lpp.).

²⁵ Tas atšķiras no Savienības pienākuma nelikt šķēršļus pienākumiem, kurus dalībvalstis kā līgumslēdzējas puses ieguva saskaņā ar Parīzes konvenciju. Pienākums “nelikt šķēršļus” izriet no *TRIPS* līguma 2. panta 2. punkta, kurā ir paredzēts, ka neviens šā līguma nosacījums neierobežo pastāvošās saistības, ko dalībvalstis varētu būt uzņēmušas viena pret otru saskaņā ar Parīzes Konvenciju. Tiesa atzina šādu Savienības pienākumu nelikt šķēršļus dalībvalstu pienākumiem attiecībā uz Romas konvenciju par izpildītāju, fonogrammu producentu un raidorganizāciju tiesību aizsardzību, kuras līgumslēdzējas puses ir dalībvalstis, nevis Savienība. Tiesa uzskatīja, ka šāds Savienības pienākums izriet, pamatojoties uz 1. panta 1. punktu Pasaules intelektuālā īpašuma organizācijas (*WIPO*) līgumā par izpildījumu un fonogrammām, kā līgumslēdzēja puse ir Savienība. Skat. spriedumu, 2012. gada 15. marts, *SCF Consorzio Fonografici* (C-135/10, EU:C:2012:140, 50. punkts).

²⁶ Pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, *Bericap Záródástechnikai* (C-180/11, EU:C:2012:717, 70. punkts). Šāda izpratne bija izteikta arī Apelācijas padomes lēmuma šajā lietā 15. punktā: “Eiropas Savienībai, kas kā starpvāldību organizācija nav Parīzes konvencijas dalībiece, bet ir PTO dalībiece, Parīzes konvencijas 4. pants ir attiecīgi piemērojams saskaņā ar *TRIPS* līguma 2. panta 1. punktu”.

56. Tas, vai tiesību normai ir tieša iedarbība, ir atkarīgs ne tikai no tās skaidrības, bet arī no konteksta, kurā šī norma atrodas. Tādējādi noteiktās lietās Tiesa ir uzskatījusi, ka direktīvas tiesību normai, pat ja tā ir pietiekami precīza un beznosacījuma, nevar būt tieša iedarbība, lai izšķirtu strīdu privātpersonu starpā²⁷.

57. Līdzīgi starptautiska nolīguma tieša iedarbība ir atkarīga ne tikai no to tiesību normu skaidrības, kas paredzētas tiesību piešķiršanai privātpersonām, bet arī no attiecīgā nolīguma rakstura²⁸.

58. Principā Līgumi neliedz atzīt starptautisko nolīgumu tiešu iedarbību. Tiesa, piemēram, ir atzinusi vairāku Asociācijas līgumu tiešu iedarbību neatkarīgi no tā, vai to funkcija bija sagatavot valsti nākotnes dalībai Savienībā²⁹, vai nē³⁰. Tiesa ir atzinusi tiešu iedarbību arī citiem divpusējiem nolīgumiem kā, piemēram, “Atvērto debesu” nolīgums ar Amerikas Savienotajām Valstīm³¹, kā arī tiešu iedarbību dažām tiesību normām daudzpusējos nolīgumos, kā, piemēram, Jaundes un Lomes konvencijas³², un Protokols par Vidusjūras aizsardzību no sauszemes avotu radītā piesārņojuma³³.

59. Turpretim PTO līgumu raksturs, nevis to neskaidrais formulējums, bija galvenais motīvs judikatūrā, kas principiāli izslēdza to tiešo iedarbību³⁴.

60. Tiesa, ņemot vērā judikatūru par PTO sistēmu, turklāt principiāli izslēdza *TRIPS* līguma tiešo iedarbību³⁵.

61. Tā kā dažas Parīzes konvencijas tiesību normas kļuva par Savienības tiesību sastāvdaļu un ar *TRIPS* līguma starpniecību ir saistošas Savienībai, ir iespējams secināt, ka šādām tiesību normām principā nebūtu jāatzīst tiešu iedarbību.

62. PTO līgumu raksturs, kuru Tiesa ņēma vērā, kad principiāli noraidīja to tiešu iedarbību, bija saistīts ar to saistību elastīgumu un savstarpīgumu, kuras Savienība ir uzņēmusies pret citām līgumslēdzējām pusēm. PTO sistēma ir elastīga tādā ziņā, ka tās noteikumus var apiet, un tā

²⁷ Tiesa konstatēja principiālu horizontālas tiešās iedarbības neesamību spriedumos, 1986. gada 26. februāris, *Marshall* (152/84, EU:C:1986:84, 48. punkts), un 1994. gada 14. jūlijs, *Faccini Dori* (C-91/92, EU:C:1994:292, 20. punkts), un apstiprināja šo nostāju vairākās turpmākajās lietās. Skat., piemēram, spriedumus, 2012. gada 24. janvāris, *Dominguez* (C-282/10, EU:C:2012:33, 37. punkts), un 2022. gada 18. janvāris, *Thelen Technopark Berlin* (C-261/20, EU:C:2022:33, 32. punkts).

²⁸ Skat. *inter alia* spriedumu, 2011. gada 8. marts, *Lesoochranárske zoskupenie* (C-240/09, EU:C:2011:125, 45. punkts).

²⁹ Tā, piemēram, Tiesa ir atzinusi tiešu iedarbību tādām tiesību normām Asociācijas līgumos starp Savienību un trešajām valstīm, kuras piešķir privātpersonām tiesības veikt uzņēmējdarbību, uz kurām tās var atsaukties tiesā. Šajā ziņā skat. spriedumus, 2001. gada 27. septembris, *Gloszczuk* (C-63/99, EU:C:2001:488, 30.–38. punkts), un 2001. gada 20. novembris, *Jany* u.c. (C-268/99, EU:C:2001:616, 26. un 28. punkts).

³⁰ Skat., piemēram, spriedumus, 2005. gada 12. aprīlis, *Simutenkov* (C-265/03, EU:C:2005:213, 20.–29. punkts) (par Partnerattiecību nolīguma ar Krieviju noteikumiem), un 2016. gada 24. novembris, *SECIL* (C-464/14, EU:C:2016:896, 99.–109. un 131.–137. punkts) (par Asociācijas līgumu ar Tunisiju un Libānu noteikumiem).

³¹ Skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, *Air Transport Association of America* u.c. (C-366/10, EU:C:2011:864, 79.–84. punkts). Tā paša sprieduma 73.–78. punktā Tiesa atzina, ka Kioto protokolam par klimata pārmaiņām principā var būt tieša iedarbība, taču noliedza attiecīgo tiesību normu tiešo iedarbību, jo tās nebija beznosacījuma un pietiekami precīzas.

³² Skat. spriedumu, 1995. gada 12. decembris, *Chiquita Italia* (C-469/93, EU:C:1995:435, 34. un 35. punkts).

³³ Skat. spriedumu, 2004. gada 15. jūlijs, *Pêcheurs de l'étang de Berre* (C-213/03, EU:C:2004:464, 39.–47. punkts).

³⁴ Jau 1972. gada 12. decembra spriedumā *International Fruit Company* u.c. (21/72 līdz 24/72, EU:C:1972:115, 18. un 27. punkts) Tiesa uzskatīja, ka, lai arī *GATT* ir saistošs Savienības iestādēm, tā tiesību normas, ņemot vērā to raksturu, nevar radīt tiesības privātpersonām. 1999. gada 23. novembra spriedumā *Portugāle/Padome* (C-149/96, EU:C:1999:574, 47. punkts) Tiesa uzskatīja, ka PTO izveidošana nav mainījusi *GATT* vai citu PTO līgumu raksturu.

³⁵ Skat., piemēram, spriedumus, 2000. gada 14. decembris, *Dior* u.c. (C-300/98 un C-392/98, EU:C:2000:688, 44. punkts); 2007. gada 25. oktobris, *Develey/ITSB* (C-238/06 P, EU:C:2007:635, 39. punkts); un 2012. gada 15. marts, *SCF Consorzio Fonografici* (C-135/10, EU:C:2012:140, 46. punkts).

pieļauj dažādus risinājumus sarunu ceļā, lai atrisinātu radušos strīdu³⁶. Šis elastīgums ļauj Savienības politiskajām iestādēm, tāpat kā citām PTO līgumu līgumslēdzējām pusēm, izvēlēties risinājumus, kuri varētu neatbilst PTO prasībām. Lai pieļautu šādu politisku rīcības brīvību, Tiesa uzskatīja, ka tai nevajadzētu pārskatīt Savienības tiesību aktu spēkā esamību saistībā ar PTO tiesību aktiem. Tā vietā, lai izteiktu šo izvēli kā sava veida apzinātu pašierobežošanu, kuras mērķis ir ievērot pilnvaru sadalījumu PTO, Tiesa izmantoja tiešas iedarbības juridisko jēdzienu. Tomēr, manā skatījumā, iemesls principiālai PTO tiesību aktu tiešas iedarbības neatzīšanai nebija atņemt privātpersonām iespēju atsaukties uz starptautiskiem nolīgumiem tiesās, bet gan bija vērstas uz Savienības iestāžu politiskās rīcības brīvības atļaušanu³⁷.

63. Tiesa tomēr ir izmantojusi savas pilnvaras pārbaudīt tiesā Savienības tiesību aktus saistībā ar PTO tiesību aktiem, kad tā uzskatīja, ka Savienības likumdevējam nebija nodoma izmantot PTO sistēmas atstāto politisko elastību. Šādā situācijā pārbaude tiesā neierobežotu politisko rīcības brīvību, kas ir nepieciešama PTO līmenī³⁸.

64. Līdz ar to var nošķirt divas dažādas situācijas, no kurām ir atkarīga PTO tiesību aktu tieša piemērojamība. Pirmā situācija, ko raksturo tādas lietas kā *Nakajima*³⁹, ir kad Tiesa uzskata, ka attiecīgie Savienības tiesību akti ir pieņemti nolūkā īstenot PTO saistības. “Nolūkā īstenot” nozīmē ne tikai situāciju, kurā PTO saistībai ir nepieciešama turpmāka īstenošana, bet ietver arī situācijas, kurās Savienības likumdevējs ir izlēmis pielāgot tā (esošo vai jauno) tiesisko regulējumu tā PTO saistībām. Otra situācija, kuru raksturo tādas lietas kā *Rusal Armenal*⁴⁰, ir kad Tiesa uzskata, ka ir iespējams, ka Savienības likumdevējs ir gribējis pieņemt īpašu Savienības risinājumu, neskatoties uz tā PTO saistībām. Tas nenozīmē, ka Savienības risinājums neatbilst PTO tiesību aktiem, bet tikai to, ka tas ir pieņemts, nemēģinot pielāgoties PTO saistībām.

65. Šīs divas situācijas ir savstarpēji izslēdzošas. Citiem vārdiem sakot, kā jau minēju citur⁴¹, ir piemērojama vai nu *Nakajima*, vai nu *Rusal Armenal*.

66. Šajā lietā Komisija apgalvo, ka no Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punkta nevar secināt, ka Savienības likumdevējs būtu vēlējis padarīt Parīzes konvencijas 4. pantu par Savienības standartu prioritātes termiņiem, uz kuriem var atsaukties attiecībā uz Kopienas dizainparaugu pieteikumiem⁴². Drīzāk Savienība pieņēma savu risinājumu: iesniedzot pieteikumu Kopienas dizainparaugam, persona var atsaukties uz prioritātes tiesībām, pamatojoties uz agrāku dizainparauga vai funkcionāla modeļa pieteikumu sešu mēnešu laikā. Tātad, kā apgalvo EUIPO, Savienības likumdevējs apzināti izslēdza jebkāda cita veida agrāku pieteikumu, tostarp patenta pieteikumu. Tā skatījumā, šis risinājums atbilst Parīzes konvencijai, taču, pat ja tas tā nebūtu, tam

³⁶ Skat., piemēram, attiecībā uz *GATT*, spriedumus, 1972. gada 12. decembris, *International Fruit Company* u.c. (no 21/72 līdz 24/72, EU:C:1972:115, 21. punkts), un 1994. gada 5. oktobris, Vācija/Padome (C-280/93, EU:C:1994:367, 106.–109. punkts). Attiecībā uz PTO līgumiem kopumā skat. spriedumu, 1999. gada 23. novembris, Portugāle/Padome (C-149/96, EU:C:1999:574, 36.–42. punkts).

³⁷ Skat. manus secinājumus lietā *Changmao Biochemical Engineering*/Komisija (C-123/21 P, EU:C:2022:890, 37.–43, 56. un 57. punkts). Spriedums minētajā lietā tiek gaidīts.

³⁸ Šajā ziņā skat. manus secinājumus lietā *Changmao Biochemical Engineering*/Komisija (C-123/21 P, EU:C:2022:890, 46., 59. un 60. punkts).

³⁹ Skat. spriedumu, 1991. gada 7. maijs, *Nakajima*/Padome (C-69/89, EU:C:1991:186; “*Nakajima*”). Skat. arī spriedumu, 1989. gada 22. jūnijs, *Fediol*/Padome (70/87, EU:C:1989:254).

⁴⁰ Skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, Komisija/*Rusal Armenal* (C-21/14 P, EU:C:2015:494; turpmāk tekstā – “spriedums *Rusal Armenal*”).

⁴¹ Skat. manus secinājumus lietā *Changmao Biochemical Engineering*/Komisija (C-123/21 P, EU:C:2022:890, 64. punkts).

⁴² Šajā ziņā Komisija veic salīdzinājumu ar Regulas Nr. 6/2002 25. panta 1. punkta g) apakšpunktu, kurā ir skaidra atsauce uz Parīzes konvencijas 6.ter pantu, tādējādi parādot nodomu izpildīt šo konvencijas tiesību normu.

nebūtu nozīmes, jo tas pauž skaidru Savienības likumdevēja gribu, un Tiesa būtu pret to, ja piemērotu citu risinājumu. Citiem vārdiem sakot, šī ir *Rusal Armenal* tipa situācija, un nevis *Nakajima* tipa situācija. Tāpēc neesot iemesla atzīt Parīzes konvencijas tiešu iedarbību.

67. Es nepiekrītu. Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punkts ir jāinterpretē kā frāze, kas atspoguļo Savienības likumdevēja nodomu pielāgot to Parīzes konvencijas 4. pantam. Pirmkārt, Regulas Nr. 6/2002 41. panta formulējums ir praktiski identisks Parīzes konvencijas 4. pantam, ko Tiesa atzina⁴³. Tas liecina par likumdevēja nodomu pielāgot Regulu Nr. 6/2002 minētajam starptautiskajam nolīgumam⁴⁴. Otrkārt, funkcionāla modeļa iekļaušana līdzās dizainparaugam, šķiet, pauž Savienības likumdevēja nodomu izpildīt Parīzes konvencijas 4. panta E sadaļas 1. punktu. Šķiet, ka tas izriet arī no *travaux préparatoires* [sagatavošanas darbiem], kuru rezultātā tika pieņemta Regula Nr. 6/2002, kurā Komisija grozīja savu sākotnējo priekšlikumu, lai pielāgotu to Parīzes konvencijas 4. panta E sadaļas 1. punktam⁴⁵.

68. Ņemot vērā iepriekš minēto, uzskatu, ka šīs lietas apstākļos Parīzes konvencijas – kas Savienības tiesībās tika ieviesta ar *TRIPS* līgumu – raksturs neizslēdz tās tiešo iedarbību. Ar Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punktu Savienības likumdevējs vēlējas pielāgot Savienības dizainparaugu tiesību aktus Parīzes konvencijai attiecībā uz prioritāro tiesību esamību un ilgumu. Tāpēc šī lieta ir salīdzināma ar situāciju lietā *Nakajima*, nevis situāciju lietā *Rusal Armenal*.

69. Es arī nepiekrītu *EUIPO* un Komisijas izvirzītajiem argumentiem, ka Parīzes konvencijas 25. panta 1. punkts izslēdz tās tiešo iedarbību. Minētajā tiesību normā, kuras nosaukums ir “Konvencijas izpilde valstu līmenī”, ir paredzēts: “Katra šīs Konvencijas dalībvalsts apņemas atbilstoši tās Konstitūcijai veikt pasākumus, kas nepieciešami šīs Konvencijas piemērošanas nodrošināšanai”. Manā izpratnē, minētajā tiesību normā ir vienkārši noteikts, ka līgumslēdzējām pusēm ir jādara tas, kas nepieciešams saskaņā ar to konstitūcijām. Tām valstīm, kuru konstitucionāla izvēle attiecībā uz to tiesību sistēmu attiecībām ar starptautiskajām tiesībām pārsvarā ir duālistiska, tas var nozīmēt Parīzes konvencijas pārveidošanu valsts tiesību aktos, lai tā stātos spēkā. Tomēr, kā jau paskaidroju, Līgumos nav principiāli izslēgta Savienībai saistošo starptautisko nolīgumu tieša iedarbība. Lai arī dažas Parīzes konvencijas tiesību normas patiešām varētu prasīt papildu izvēles no Savienības likumdevēja puses, tām tiesību normām, kuras var tikt īstenotas bez papildus izvēlēm, var būt tieša iedarbība. Tādējādi, ņemot vērā to, ka Savienības likumdevējs nevēlējas izmantot *TRIPS* līguma elastīgu raksturu, bet gan izvēlējas pielāgot tā tiesību aktus par tiesībām uz prioritāti risinājumiem, kas ir sniegti Parīzes konvencijā, minēto Parīzes konvencijas tiesību normu tieša iedarbība ir atkarīga no tā, vai tās atbilst ierastajiem kritērijiem, kuri ir pietiekama precizitāte un beznosacījumu raksturs. Es pievērsīšos attiecīgo Parīzes konvencijas tiesību normu interpretācijai šo secinājumu 94.–140. punktā.

70. Šajā punktā ir jāpievēršas citam jautājumam. *KaiKai* apgalvo, ka, aizpildot lakūnu tiesiskajā regulējumā, Vispārējā tiesa piešķir Parīzes konvencijai nevis tiešu iedarbību, bet drīzāk interpretatīvu iedarbību. Šajā ziņā es piekrītu *KaiKai*. Tāpēc *EUIPO* arguments, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, piešķirot (kļūdaini interpretējai) Parīzes konvencijai tiešu iedarbību, ir jānoraida nevis tāpēc, ka minētajai konvencijai šajā lietā nav tiešas iedarbības, bet tāpēc, ka Vispārējā tiesa nepiemēroja to tieši, un tā vietā izmantoja to interpretācijas nolūkiem.

⁴³ Skat. spriedumu, 2018. gada 5. jūlijs, *Mast-Jägermeister/EUIPO* (C-217/17 P, EU:C:2018:534, 56. punkts).

⁴⁴ Šajā ziņā skat. spriedumu, 2022. gada 20. janvāris, Komisija/*Hubei Xinyegang Special Tube* (C-891/19 P, EU:C:2022:38, 30. un 34. punkts), kurā Tiesa uzskatīja, ka Savienības tiesiskā regulējuma un starptautiska nolīguma formulējuma līdzība liek secināt, ka Savienības likumdevējs ir vēlējis izpildīt pēdējo minēto.

⁴⁵ Skat. Komisijas grozīto priekšlikumu Padomes Regulai (EK) par Kopienas dizainparaugiem, COM(2000) 660, galīgā redakcija, 2000. gada 20. oktobris, paskaidrojuma raksts, IV sadaļa, 2. iedaļa: Prioritāte (“43. panta jaunais 1.a punkts nodrošina Kopienas dizainparaugu regulas atbilstību Parīzes konvencijas 4. panta E sadaļai”).

71. Pat ja EUIPO izslēdz Parīzes konvencijas tiešās iedarbības iespēju, tas neiebilst pret tās iespējamo interpretatīvu iedarbību. Tas rada šādu jautājumu.

72. Ja patiešām, kā apgalvo EUIPO un Komisija, šī ir *Rusal Armenal* tipa situācija un Parīzes konvencijai nebūtu jāatzīst tieša iedarbība, lai aizsargātu saskaņā ar TRIPS līgumu Savienības iestādēm atstāto politisku rīcības brīvību, tostarp iespēju Kopienas dizainparaugu regulēšanā atkāpties no Parīzes konvencijas prasībām, kāpēc Tiesai vispār būtu jācenšas attiecīgos Savienības tiesību aktus interpretēt atbilstīgi Parīzes konvencijai?

73. Kā atgādināju ievaddaļā (skat. šo secinājumu 46. punktu), ja Tiesa sekmīgi interpretē Savienības tiesību aktus atbilstīgi starptautiskajam nolīgumam, rezultāts ir tāds pats kā gadījumā, ja šim nolīgumam tiktu piešķirta tieša iedarbība. Kad Tiesa atsakās atzīt tiešo iedarbību, lai aizsargātu Savienības iestāžu politisko rīcības brīvību atkāpties no starptautiskās saistības, tie paši iemesli tāpat norāda par labu atturēšanai no atbilstīgas interpretācijas.

74. Kad valsts tiesām ir uzlikts atbilstīgas interpretācijas pienākums, tas ir tālejošs pienākums darīt visu iespējamo, lai, interpretējot valsts tiesību aktus, sasniegtu Savienības tiesību aktos prasīto rezultātu⁴⁶. Tas prasa atbilstīgi interpretēt ne tikai valsts tiesību aktus, kas ir pieņemti, lai transponētu Savienības tiesību aktu (parasti direktīvu), bet arī jebkuru citu valsts tiesību aktu, tostarp iepriekš pastāvošās tiesību normas⁴⁷.

75. Tas nozīmē, ka, ja atbilstīgas interpretācijas pienākums tiktu pārnests uz saikni starp Savienības tiesisko regulējumu un starptautiskiem nolīgumiem, tas attiektos uz visu Savienības tiesisko regulējumu, neatkarīgi no tā, vai tas ir, vai nav, īpaši pieņemts starptautisko saistību izpildei. Citiem vārdiem sakot, Savienības tiesām būtu pienākums interpretēt Savienības tiesību aktus atbilstīgi starptautiskajam līgumam ne tikai *Nakajima* tipa situācijā, bet arī *Rusal Armenal* tipa situācijā. Ja tāds pienākums darīt visu iespējamo, lai piešķirtu Savienības tiesiskajam regulējumam tādu pašu nozīmi kā nozīme, kas ir pieprasīta saskaņā ar starptautisku nolīgumu, tiktu uzlikts Savienības tiesām neskatoties uz principiālu tiešās iedarbības izslēgšanu, tas būtu pretrunā šīs izslēgšanas mērķim.

76. Piemērojot to šai lietai, ja Parīzes konvencijas tiešās iedarbības izslēgšanas iemesls ir ļaut Savienības likumdevējam izslēgt agrāku patenta pieteikumu kā pamatu, lai pieprasītu tiesības uz prioritāti vēlākam Kopienas dizainparaugam, tad uzstāt, lai Tiesa tomēr interpretētu Regulu Nr. 6/2002 tādējādi, lai sasniegtu šādu rezultātu, nav jēgas.

77. Tādējādi, ja Tiesa nepiekrīt manam vērtējumam, ka Parīzes konvencijai šajā lietā var būt tieša iedarbība, jo Savienības likumdevējs nevēlējās pielāgot Regulu Nr. 6/2002 šai konvencijai, bet gan pieņēma īpašu Savienības risinājumu (kas var atbilst, vai neatbilst, Parīzes konvencijai), tai būtu jāatzīst, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pat mēģinot veikt atbilstīgu interpretāciju. Manā skatījumā, *Rusal Armenal* tipa situācijā ir izslēgti gan tieša iedarbība, gan atbilstīgas interpretācijas pienākums. Šādā gadījumā nevajadzētu meklēt lakūnu Savienības tiesību aktos, lai to aizpildītu ar Parīzes konvencijai atbilstošu risinājumu. Kā es parādīšu nākamajā sadaļā,

⁴⁶ Skat., piemēram, spriedumus, 2004. gada 5. oktobris, *Pfeiffer* u.c. (C-397/01 līdz C-403/01, EU:C:2004:584, 119. punkts); 2012. gada 24. janvāris, *Dominguez* (C-282/10, EU:C:2012:33, 27. punkts); un 2018. gada 6. novembris, *Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften* (C-684/16, EU:C:2018:874, 59. punkts).

⁴⁷ Skat., piemēram, spriedumus, 1990. gada 13. novembris, *Marleasing* (C-106/89, EU:C:1990:395, 8. punkts), un 2011. gada 10. marts, *Deutsche Lufthansa* (C-109/09, EU:C:2011:129, 52. punkts).

atbilstīga interpretācija ir īpaša interpretācijas metode, kas pieprasa radošumu, lai sasniegtu mērķa noteikumā (šeit Parīzes konvencijas 4. pants) prasīto rezultātu. Tāpēc tā būtu izmantojama tikai *Nakajima* tipa situācijā.

78. Tas ved mani pie nākamā EUIPO izvirzītā iebilduma, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa esot pārkāpusi atbilstīgas interpretācijas robežas.

2. Atbilstīgas interpretācijas pienākuma robežas

79. EUIPO apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot interpretējusi Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punktu *contra legem*. Tā esot iekļāvusi šīs tiesību normas formulējumā jēdzienus “patents” un “divpadsmit mēneši”, lai gan tās nepārprotamais formulējums pieļauj tikai dizainparaugus un funkcionālus modeļus, kā arī sešu mēnešu prioritātes termiņu.

80. *KaiKai* iebilst, ka Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punkts ir izsmeļošs. Tās skatījumā, Vispārējā tiesa pareizi konstatēja, ka pastāv lakūna, kas ir jāaizpilda, un ka minētajā tiesību normā nav ietverti nekādi īpaši noteikumi attiecībā uz prioritātes termiņa ilgumu pamatojoties uz patenta pieteikumu. Tādējādi *KaiKai* tiesas sēdes laikā uzsvēra, ka šajā lietā nav interpretācijas *contra legem*; Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punkta formulējums neizslēdz cita veida intelektuālā īpašuma tiesību izmantošanu kā prioritātes tiesību pamatu.

81. Iekšējā kontekstā, sākot ar spriedumu lietā *Pupino*⁴⁸, Tiesa ir pieņēmusi *contra legem* ierobežojumu valsts tiesu pienākumam rast risinājumus, kuri atbilst Savienības tiesībām. Tiesa vēl nav paskaidrojusi šī ierobežojuma nozīmi. Tomēr šķiet, ka EUIPO to saprot tādā nozīmē, ka tiesas nevar iet pretrunā skaidram un nepārprotamam formulējumam⁴⁹.

82. Šādā kontekstā EUIPO apgalvo, ka Savienības likumdevējs ir izsmeļoši un skaidri regulējis situācijas, kurās var pieprasīt tiesības uz prioritāti vēlākam Kopienas dizainparauga pieteikumam; patentu pieteikumi nav to starpā⁵⁰. Minētajā tiesību normā neesot lakūnas. Konstatējot tiesiskajā regulējumā šādu lakūnu, Vispārējā tiesa esot interpretējusi Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punktu *contra legem*.

83. Tas, vai šādas lakūnas konstatēšana ir, vai nav, *contra legem*, manuprāt, ir atkarīgs no interpretācijas konteksta, kādā tiesa darbojas. Ja Parīzes konvencija, kas Savienībai ir saistoša ar TRIPS līgumu, nepastāvētu vai tai nebūtu nozīmes⁵¹, Vispārējai tiesai nebūtu iemesla interpretēt tiesiskā regulējuma lakūnu. Tomēr tiesiskā regulējuma lakūnas atrašana varētu būt risinājums, ja konteksts ir Parīzes konvencijai atbilstīga interpretācija. Atbilstīga interpretācija ir interpretācija, kuras mērķis ir ne tikai izvēlēties tiesību normas nozīmi, bet arī atrast īpašu risinājumu, kas atbilst mērķa noteikuma prasībām.

⁴⁸ Skat. spriedumu, 2005. gada 16. jūnijs (C-105/03, EU:C:2005:386, 47. punkts). Skat. arī, piemēram, spriedumus, 2022. gada 1. augusts, *Sea Watch* (C-14/21 un C-15/21, EU:C:2022:604, 84. punkts), un 2023. gada 27. aprīlis, *M.D.* (Aizliegums ieceļot Ungārijā) (C-528/21, EU:C:2023:341, 99. punkts).

⁴⁹ Šajā saistībā EUIPO atsaucas uz spriedumiem, 2005. gada 8. decembris, ECB/Vācija (C-220/03, EU:C:2005:748, 31. punkts), un 2008. gada 28. februāris, *Carboni e derivati* (C-263/06, EU:C:2008:128, 48. punkts).

⁵⁰ Šāda nostāja ir izteikta arī 6.2.1.1. punktā EUIPO 2023. gada 31. marta “Pamatnostādnēs reģistrētu Kopienas dizainparaugu izskatīšanai” (turpmāk tekstā – “EUIPO pamatnostādnes”), tolaik 2018. gada 1. oktobra redakcijā, “Prioritātes prasījums, balstoties uz iepriekšēju patenta pieteikumu, principā tiks noraidīts. [...]”

⁵¹ Manuprāt, Parīzes konvencijai patiešām nav nozīmes interpretācijas nolūkos, ja ir iemesls izslēgt tās tiešo iedarbību.

84. Pamatojoties uz Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punkta formulējumu *EUIPO* apgalvo, ka patentu pieteikumi ir skaidri un nepārprotami izslēgti kā derīgs pamats tiesībām uz prioritāti saskaņā ar šo tiesību normu. Vai tas tiešām tā ir? Faktiski, kā apgalvo *KaiKai*, nav nevienas Regulas Nr. 6/2002 tiesību normas, kas nepārprotami izslēgtu patenta pieteikumu. Tāpat kā skaistums ir vērotāja acīs, nepārprotamības līmenis ir interpretētāja acīs.

85. Patiešām, Regulas Nr. 6/2002 41. panta 1. punktā ir skaidri ietverti tikai divu veidu agrāki pieteikumi: (i) dizainparauga pieteikumi; un (ii) funkcionāla modeļa pieteikumi. Lasot to izolēti, nav pamata uzskatam, ka Savienības likumdevējs “aizmirs” regulēt agrākus patentu pieteikumus.

86. Tomēr, ja Regula Nr. 6/2002 tiek ievietota kontekstā ar Savienības saistībām saskaņā ar Parīzes konvenciju, kuras tika uzņemtas ar *TRIPS* līgumu, un ja šī konvencija tiek saprasta kā tāda, kas pieprasa iespēju izmantot dizainparauga pieteikumam tiesības uz prioritāti, pamatojoties uz agrāku patenta pieteikumu, interpretācija mainās. Šādā kontekstā atsaucis uz patentiem neesamība šķiet Savienības likumdevēja izlaidums. Atbilstīgas interpretācijas kontekstā tiesai ir jālabo iespējamās likumdevēja nevērības. Tāpēc Vispārējai tiesai nevajadzētu būt liegtam konstatēt lakūnas tiesiskajā regulējumā, pamatojoties uz apgalvoto Parīzes konvencijas prasību atļaut kombināciju, kuru veido agrākais patents un vēlākais dizainparaugs. Manuprāt, lakūnu atrašana ir pieņemams paņēmieni atbilstīgas interpretācijas kontekstā.

87. Šķiet, ka tā tas ir vismaz iekšējās lietās, attiecībā uz valsts tiesību aktu interpretāciju atbilstīgi Savienības tiesību aktiem. Kā jau paskaidroju (skat. šo secinājumu 74. punktu), valsts tiesām noteiktais pienākums veikt atbilstīgu interpretāciju šādās iekšējās lietās ir tālejošs. Šādā kontekstā Tiesai nebija viegli pieņemt valstu tiesu nostājas, ka atšķirīga valsts tiesību aktu interpretācija būtu *contra legem*. Tiesa ir prasījusi valstu tiesnešiem būt radošākiem nekā savā iekšzemes praksē, lai sasniegtu mērķa rezultātu⁵², un pat atkāpties no pastāvīgas judikatūras par attiecīgās valsts tiesību normas interpretāciju⁵³. Nepieciešamais radošums ietver lakūnu atrašanu⁵⁴.

88. Tomēr vai Savienības Tiesām būtu jāizmanto tāds pats radošuma līmenis, kad tām ir jāinterpretē Savienības tiesību akti atbilstīgi Savienības starptautiskajām saistībām?

89. Tiesa ir šādi attaisnojusi atbilstīgas interpretācijas pienākumu iekšējās lietās. Dalībvalstu tiesām ir saistošs lojalitātes pienākums, kas šobrīd ir paredzēts LES 4. panta 3. punktā un minēts kā lojalas sadarbības pienākuma princips⁵⁵. Tādējādi valstu tiesām savu pilnvaru ietvaros, proti, interpretējot tiesības, ir jāpanāk Savienības tiesību aktos noteiktie rezultāti. Turklāt pamatojoties uz to pašu lojalitātes pienākumu būtu jāpieņem, ka dalībvalstij, kas ir likumdevēja, nav nodoma pārkāpt Savienības tiesību aktus. No tā var secināt – ja vien nav skaidri norādīts pretējais – ka viss valsts tiesiskais regulējums, kas pieņemts pirms un pēc Savienības tiesību aktu pieņemšanas, atbilst Savienības tiesību aktiem⁵⁶. Valstu tiesām tas nozīmē, ka tās nepārkāpj likumdevēja gribu, ja tās interpretē valsts tiesību aktus atbilstīgi Savienības tiesību aktiem.

⁵² Spilgtam piemēram skat. spriedumu, 2012. gada 24. janvāris, *Dominguez* (C-282/10, EU:C:2012:33, 25.–31. punkts).

⁵³ Skat., piemēram, spriedumus, 2018. gada 17. aprīlis, *Egenberger* (C-414/16, EU:C:2018:257, 72. punkts), un 2019. gada 5. septembris, *Pohotovost* (C-331/18, EU:C:2019:665, 56. punkts).

⁵⁴ Tas ir vienīgais veids, kā es varu izskaidrot situāciju *Marleasing* lietā. Šajā ziņā skat. risinājumu, kas ierosināts ģenerālvokāta V. van Gervenā [*W. van Gerven*] secinājumos lietā *Marleasing* (C-106/89, EU:C:1990:310, 10. punkts).

⁵⁵ Laikā, kad Tiesa pirmo reizi atsauca uz šo pienākumu pamatot atbilstīgas interpretācijas pienākumu, attiecīgā tiesību norma bija EKL 5. pants (skat. spriedumu, 1984. gada 10. aprīlis, *von Colson* un *Kamann* (14/83, EU:C:1984:153, 26. punkts); skat. arī spriedumu, 1994. gada 14. jūlijs, *Faccini Dori* (C-91/92, EU:C:1994:292, 26. punkts)).

⁵⁶ Gadījumā, ja dalībvalsts netransponē direktīvu, valsts tiesas var secināt, ka likumdevējs uzskatīja, ka esošais tiesiskais regulējums jau izpilda no direktīvas izrietošo juridisku pienākumu.

90. Pat ja saskaņā ar LESD 216. panta 2. punktu vai starptautisko principu *pacta sunt servanda* Savienībai ir saistošas tās starptautiskās saistības, tas nepamatojas uz to pašu konstitucionāla rakstura lojalitātes pienākumu⁵⁷, kāds ir dalībvalstīm saskaņā ar LES 4. panta 3. punktu. Prezumpcija, ka Savienības likumdevējam nebija nodoma pārkāpt Savienības starptautiskās saistības, nevar būt tik stingra kā tāda paša prezumpcija iekšējās lietās.

91. Tas varētu attaisnot viedokli, ka pienākums interpretēt Savienības tiesību aktus atbilstīgi starptautiskajiem nolīgumiem nav tik tālejošs. Šajā ziņā lakūnu atrašanu kā metodi Savienības tiesību aktu interpretācijai atbilstīgi starptautiskajiem nolīgumiem varētu vieglāk raksturot kā interpretāciju *contra legem*, ja nav skaidru pierādījumu par Savienības likumdevēja nodomu ievērot Savienības starptautiskās saistības. Katrā ziņā atbilstīgas interpretācijas *contra legem* ierobežojums pats par sevi ir interpretācijas objekts katrā konkrētā lietā.

92. Ņemot vērā, ka Savienības likumdevējs izvēlējās gandrīz identisku formulējumu kā Parīzes konvencijā, kad tas regulēja tiesības uz prioritāti saistībā ar Kopienas dizainparaugu pieteikumiem, un pat ja nekur Regulā Nr. 6/2002 tas nepārprotami neizteica savu nodomu ievērot šīs konvencijas prioritātes noteikumus, es, kā jau paskaidrots (skat. šo secinājumu 68. punktu), uzskatu, ka šī lieta var tikt raksturota kā *Nakajima* tipa situācija. Šī iemesla dēļ lakūnas konstatēšana Regulā Nr. 6/2002 būtu pamatota, nevis *contra legem* interpretācija, ja Parīzes konvencijā patiešām būtu skaidri pieprasīts divpadsmit mēnešu prioritātes termiņš. Tādējādi Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu, cenšoties interpretēt Regulu 6/2002 atbilstoši Parīzes konvencijai.

93. Tomēr uzskatu, ka Parīzes konvencija neietver šādu noteikumu – nemaz nerunājot par tik skaidru noteikumu –, kas prasītu divpadsmit mēnešu prioritātes termiņu, un ka tāpēc Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi šo konvenciju. Tādējādi nonāku pie šo secinājumu beigu daļas.

B. Parīzes konvencijas interpretācija

94. Pastāv divi galvenie Parīzes konvencijas interpretācijas jautājumi, par kuriem pusēm nav vienprātības.

95. Pirmkārt, EUIPO, kuru atbalsta Komisija, apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini uzskatījusi, ka Parīzes konvencija pieļauj agrāku patenta pieteikumu kā pamatu vēlākam dizainparauga pieteikumam. *KaiKai* uzskata, ka Vispārējā tiesa pareizi interpretēja šo konvenciju.

96. Otrkārt, EUIPO apgalvo, ka Vispārējā tiesa kļūdaini uzskatīja, ka Parīzes konvencija paredz vispārēju noteikumu, saskaņā ar kuru agrākas tiesības nosaka prioritātes termiņa ilgumu un no kura Parīzes konvencijas 4. panta E. sadaļas 1. punktā ir paredzēts izņēmums. Tāpēc EUIPO uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, uzskatīdama, ka *KaiKai* varēja izmantot divpadsmit mēnešu prioritātes termiņu. *KaiKai* atbalsta Vispārējās tiesas veikto interpretāciju.

⁵⁷ Šajā ziņā skat. Temple Lang, J., “Community Constitutional Law: Article 5 EEC Treaty”, *Common Market Law Review*, 27. sēj., 1990, 645. lpp., Temple Lang, J., “The duties of cooperation of national authorities and Courts under Article 10 EC: two more reflections”, *European Law Review*, 26. sēj., 2001, 84. lpp.

97. Manuprāt, Vispārējā tiesa pareizi nosprieda, ka Parīzes konvencija pieļauj pieprasīt prioritāti pamatojoties uz kombināciju, kuru veido agrākais patenta pieteikums un vēlākais dizainparauga pieteikums. Tomēr Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīstot divpadsmit mēnešu prioritātes termiņu, ja prioritātes pieprasījums Kopienas dizainparaugam ir balstīts uz agrāku patenta pieteikumu.

98. Pirms paskaidrošu savus iemeslus šādai Parīzes konvencijas interpretācijai, es īsi apspriedīšu metodes, kuras Tiesai būtu jāizmanto, interpretējot starptautisku nolīgumu, piemēram, Parīzes konvenciju.

1. Starptautiska nolīguma interpretācijas metodes

99. Lai arī starptautiskajās tiesībās, tostarp PTO tiesībās, pastāv savs strīdu izšķiršanas mehānisms, tajās nav tiesu iestādes, kas būtu pilnvarota interpretēt starptautisko nolīgumu tiesību normas ar pēdējās instances pilnvarām, kas ir saistošas visiem pārējiem dalībniekiem. Tādējādi, atšķirībā no Savienības tiesību sistēmas, tajās nav mehānisma, kas nodrošinātu vienveidīgu interpretāciju.

100. Viens no instrumentiem, lai mazinātu atšķirīgas interpretācijas problēmu, ir Vīnes Konvencija par starptautisko līgumu tiesībām (turpmāk tekstā – “Vīnes konvencija”)⁵⁸, kurā ietverti starptautisko nolīgumu interpretācijas noteikumi. Pat ja Savienība nav šīs konvencijas līgumslēdzēja puse, konvencijas noteikumos ir kodificētas starptautiskās paražu tiesības⁵⁹ un Savienībai tie būtu jāpiemēro, interpretējot starptautiskus nolīgumus⁶⁰.

101. Vīnes konvencijas 31. panta 1. punktā ir izklāstīts šāds vispārējs interpretācijas noteikums: “Līgums tulkojams godprātīgi saskaņā ar parasto nozīmi, kāda piešķirama līguma noteikumiem kopumā un atbilstoši tā objektam un mērķim”. Konvencijas 31. panta 2.–4. punktā ir sniegti papildu skaidrojumi un tās 32. pantā ir minēti daži papildu interpretācijas noteikumi.

102. Manā skatījumā, Vīnes konvencijā paredzētie interpretācijas noteikumi tik ļoti neatšķiras no ierastajām Tiesas izmantotajām interpretācijas metodēm. Tāpēc, interpretējot Parīzes konvenciju, Tiesai būtu jāņem vērā tās formulējums, konteksts un mērķis, kādēļ šī konvencija vispār tika pieņemta. Tomēr sākumpunktam vajadzētu būt paša starptautiskā nolīguma formulējumam, kontekstam un mērķim, nevis tam, kā Savienība to ir īstenojusi. Tātad, pat ja Savienības likumdevējs *bona fide* saprata Parīzes konvenciju kā tādu, kas nepieļauj kombināciju, kuru veido agrākais patents un vēlākais dizainparaugs, un tas bija iemesls, kāpēc tas nolēma atļaut tikai agrākus dizainparaugus un funkcionālus modeļus kā tiesību uz prioritāti avotu Kopienas dizainparaugiem, tas nenozīmē, ka šī Parīzes konvencijas izpratne ir pareiza⁶¹.

103. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, es pievērsīšos diviem strīdīgiem jautājumiem.

⁵⁸ Parakstīta Vīnē 1969. gada 23. maijā (*United Nations, Treaty Series*, 1155. sēj., 331. lpp.).

⁵⁹ Šajā saistībā skat. Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās asamblejas rezolūciju, 2018. gada 20. decembris, A/RES/73/202, “Subsequent agreements and subsequent practice in relation to the interpretation of treaties” [“Starptautisko līgumu iztulkošana saistībā ar vēlākām vienošanām un vēlāku praksi”], 2. secinājuma 1. punkts, saskaņā ar kuru Vīnes konvencijas 31. un 32. pants ir piemērojami arī kā starptautiskās paražu tiesības.

⁶⁰ Skat., piemēram, spriedumus, 2010. gada 25. februāris, *Brita* (C-386/08, EU:C:2010:91, 42. un 43. punkts), un 2022. gada 14. jūlijs, *ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft* (C-500/20, EU:C:2022:563, 56. punkts).

⁶¹ Citās tiesību sistēmās, piemēram, Vācijā, Šveicē un ASV, ir atšķirīga pieeja. Šajā saistībā skat. Hartwig, H., “Claiming priority under the Community design scheme”, no: Hartwig, H. (ed.), *Research Handbook on Design Law*, Edward Elgar, 2021, 250. lpp., it īpaši 253.–255. lpp.

2. Agrākais patenta pieteikums kā tiesību uz prioritāti avots vēlākam dizainparauga pieteikumam

a) Ievada apsvērumi

104. Intelektuālā īpašuma aizsardzība ir teritoriāla, kas nozīmē, ka tā ir spēkā tikai tās valsts (vai reģiona) teritorijā, kurā to piešķir. Tiem intelektuālā īpašuma tiesību veidiem, kuriem nepieciešama reģistrācija, lai izmantotu aizsardzību, kā, piemēram, patentiem, funkcionāliem modeļiem un dizainparaugiem tas nozīmē, ka aizsardzība būs spēkā tikai teritorijā, kuru aptver attiecīgās reģistrācijas iestādes, kura ir apstiprinājusi aizsardzību, jurisdikcija.

105. Personai, kura vēlas aizsargāt savu izgudrojumu, dizainparaugu vai preču zīmi, ar kuru produkts tiek pārdots, šāda aizsardzība jālūdz katrā atsevišķā valstī vai reģionā. Lai mazinātu problēmas, kuras rada intelektuālā īpašuma aizsardzības teritorialitāte, Parīzes konvencija ievieša prioritāro tiesību sistēmu. Tā nenovērš nepieciešamību pieprasīt aizsardzību katrā vēlamajā teritorijā atsevišķi, bet “dod laiku”, lai lūgtu šādu aizsardzību pirms potenciālie konkurenti var darīt to pašu. Šis laiks, ko sauc par prioritātes termiņu, var būt seši vai divpadsmit mēneši, un tas sākas no pirmā pareizi noformēta pieteikuma iesniegšanas brīža.

106. Papildus teritorialitātei, vēl viens intelektuālā īpašuma aizsardzības sarežģījums izriet no intelektuālā īpašuma tiesību veidu atšķirībām. Valstis atšķirīgi definē, kas tiek saprasts kā noteikta veida intelektuālā īpašuma tiesības, un ne visas paredz vienādus intelektuālā īpašuma tiesību veidus. Tādējādi vienpadsmit ES dalībvalstis tieši atzīst funkcionālus modeļus kā atsevišķu intelektuālā īpašuma tiesību veidu⁶². Turklāt līdzīgi intelektuālā īpašuma tiesību veidi bieži vien tiek nosaukti atšķirīgi. Piemēram, vistuvākais aizsardzības veids tam, ko Eiropā parasti dēvē par dizainparaugu [*design*], Amerikas Savienotajās Valstīs tiek saukts par dizainparauga patentu [*design patent*]⁶³. Pat termins Kopienas dizainparaugs Savienības līmenī nav vienveidīgs. Tādējādi Regulas Nr. 6/2002 angļu valodas versijā ir minēti Kopienas dizainparaugi [*“Community designs”*], savukārt franču valodas versijā ir minēti *“dessins ou modèles communautaires”*⁶⁴.

b) Piemērošana saskaņā ar PCT

107. PCT, saskaņā ar kuru *KaiKai* iesniedza pieteikumu, pamatojoties uz kuru tā lūdza EUIPO atzīt prioritārās tiesības šajā lietā, ir starptautisks centiens atvieglot izgudrotāju dzīvi.

108. PCT ir starptautisks nolīgums, kas ir noslēgts 1970. gadā un stājās spēkā 1978. gadā. Pašlaik to ir parakstījušas 157 valstis, tostarp visas 27 ES dalībvalstis, bet ne Eiropas Savienība. Tas ir īpašs nolīgums Parīzes konvencijas darbības jomā, un to pārvalda Pasaules intelektuālā īpašuma birojs

⁶² Šis ES dalībvalstis ir Čehija, Dānija, Vācija, Spānija, Itālija, Ungārija, Austrija, Polija, Portugāle, Slovākija un Somija. Skat. EUIPO pamatnostādnes, minētas iepriekš šo secinājumu 50. zemsvītras piezīmē, 6.2.1.1. punkts.

⁶³ Saskaņā ar ASV Patentu un preču zīmju biroja Patentu pārbaudes procedūras rokasgrāmatu [*US Patent and Trademark Office Manual of Patent Examining Procedure*], 9. izd., 2023. gada februāris, 1502.01. sadaļa, Atšķirības starp dizainparauga un funkcionāla modeļa patentiem [*Distinction Between Design and Utility Patents*]: “Vispārīgi, “funkcionāla modeļa patents” aizsargā veidu, kā izstrādājums tiek izmantots un darbojas (35 U.S.C. 101), savukārt “dizainparauga patents” aizsargā veidu, kā izstrādājums izskatās (35 U.S.C. 171). [...] Izstrādājumam var iegūt gan dizainparauga patentu, gan funkcionāla modeļa patentu, ja izgudrojums ir gan tā funkcijās, gan dekoratīvajā izskatā. Lai gan funkcionāla modeļa un dizainparauga patenti juridiski nodrošina atsevišķu aizsardzību, izstrādājuma funkcionalitāte un dekoratīvais izskats var nebūt viegli nodalāmi. Ražošanas izstrādājumiem var būt gan funkcionālas, gan dekoratīvas īpašības [...]”. Šajā ziņā skat. arī Schickl, S., “Protection of Industrial Design in the United States and in the EU: Different Concepts or Different Labels?”, *The Journal of World Intellectual Property*, 16. sēj., 2013, 15. lpp.

⁶⁴ Turklāt, piemēram, horvātu valodas versijā ir izmantots tikai termins dizainparaugs (*“dizajn Zajednice”*) un slovēņu valodas versijā ir izmantots tikai termins modelis (*“model Skupnosti”*). Arī vācu valodas versijā ir izmantots tikai viens vārds (*“das Gemeinschaftsgeschmacksmuster”*), savukārt spāņu un itāļu valodas versijās ir atsauces uz dizainparaugiem un modeļiem (attiecīgi *“dibujos y modelos comunitarios”* un *“disegni e modelli comunitari”*).

(World Intellectual Property Office). PCT paredz “starptautiska pieteikuma” iesniegšanu izgudrojumu aizsardzībai⁶⁵. Kad šāds starptautisks pieteikums ir iesniegts, to var interpretēt kā pieteikumu patentam, lietderīgajam [funkcionālajam] modelim un citiem izgudrojumu aizsardzības veidiem kā autorapliecībām un racionalizācijas priekšlikumu apliecībām⁶⁶. Pēc starptautiskā posma, kas nevar izraisīt aizsardzības piešķiršanu, personai, kura iesniegusi starptautisku pieteikumu, ir jāuzsāk nacionālais posms, kurā šī persona lūgs atbilstošu aizsardzības veidu katrā valstī vai reģionā atsevišķi. Starptautiska pieteikuma mērķis *inter alia* ir noteikt iesniegšanas datumu, lai izmantotu tiesības uz prioritāti.

109. EUIPO apgalvo, ka Vispārējās tiesas kļūdainā argumentācija sākas ar termina “starptautiskais patenta pieteikums” lietojumu, kas ir juridiski neesošs termins. Patiešām, *KaiKai* iesniedza starptautisku pieteikumu PCT izpratnē, nevis starptautisku patenta pieteikumu. Kā tikko paskaidroju, šādu starptautisku pieteikumu var interpretēt vai nu kā pieteikumu patentam vai nu kā pieteikumu funkcionālajam modelim, bet līdz brīdim, kad šāds lēmums tiek pieņemts, iesniedzot nacionālo pieteikumu, starptautiskais pieteikums atrodas kvantu superpozīcijas stāvoklī, tā sakot, tas ir vienlaikus patenta pieteikums un funkcionāla modeļa pieteikums.

110. Manuprāt, izmantojot terminu “starptautiskais patenta pieteikums”, Vispārējā tiesa vēlējās uzsvērt, ka *KaiKai* pieteikumu var saprast kā patenta pieteikumu, pat ja tas var būt arī funkcionāla modeļa pieteikums. Tieši šī iemesla dēļ Vispārējā tiesa secināja, ka *KaiKai* ir divpadsmit mēnešu prioritātes termiņš. Atgriežoties pie kvantu fizikas terminoloģijas, kamēr Vispārējā tiesa *KaiKai* starptautisko pieteikumu “pārveidoja” patentā, EUIPO to “pārveidoja” funkcionālajā modelī. Tas ir tas pats kā gadījumā, ja EUIPO to nosauktu par “starptautisku funkcionāla modeļa pieteikumu”. Tāpēc EUIPO apgalvojumam, ka Vispārējā tiesa izmantoja neeksistējošu terminu, nav nozīmes.

c) Iemesli Parīzes konvencijas interpretācijai tādā nozīmē, ka tā atļauj kombināciju, kas sastāv no agrāka patenta un vēlāka dizainparauga

111. Parīzes konvencijā nav tieši paredzēta iespēja pamatot ar agrāku patenta pieteikumu tiesības uz prioritāti vēlākam dizainparauga pieteikumam. Tomēr tā neizslēdz šādu iespēju.

112. Parīzes konvencijas 4. panta A sadaļas 1. punkta formulējumā ir uzskaitīti dažādi iespējamie pirmie pieteikumi (“patenta pieteikumu vai pieteikumu par lietderīgā [funkcionāla] modeļa, dizainparauga vai preču zīmes reģistrāciju”) un pēc tam ir minēts, ka personai ir prioritātes tiesības vēlākai pieteikuma iesniegšanai citās valstīs, bet nenorādot pieteikuma veidu. Tas var viegli likt domāt, ka jebkurš no uzskaitītajiem iespējamiem pirmajiem pieteikumiem var būt prioritātes tiesību avots jebkuram vēlākam pieteikumam.

113. Tādējādi Parīzes konvencijas 4. panta A sadaļas 1. punkta formulējums nav izsmeļošs. Proti, konteksts, kurā atrodas Parīzes konvencija, kas ietver daudzveidīgas intelektuālā īpašuma tiesību formas visā pasaulē, liecina par labu interpretācijai, kas nepiešķir izšķirošu lomu intelektuālā īpašuma tiesību formai vai nosaukumam.

⁶⁵ Skat. PCT 2. panta vii) punktu un 3. panta 1. punktu.

⁶⁶ Skat. PCT 2. panta i) punktu. PCT 2. panta ii) punktā ir piebilsts, ka atsaucies uz “patentu” var nozīmēt jebkuru PCT 2. panta i) punktā uzskaitīto izgudrojuma aizsardzības formu.

114. EUIPO apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir nepareizi interpretējusi Parīzes konvencijas vispārējo noteikumu par objekta identiskumu. EUIPO skatījumā, katrs rūpnieciskā īpašuma tiesību veids rada tiesības uz prioritāti tikai attiecībā uz tāda paša veida tiesībām kā, piemēram, patents patentam, dizainparaugs dizainparaugam vai funkcionālais modelis funkcionālajam modelim⁶⁷. Tātad, ja vien nav skaidri noteikts citādi, tikai agrākais dizainparaugs var radīt prioritātes tiesības vēlākam Kopienas dizainparaugam; patents neatbilst šim noteikumam.

115. Manuprāt, noteikumu par objekta identiskumu var saprast formālā vai materiāltiesiskā izpratnē. Šķiet, ka šajā apelācijas sūdzībā EUIPO to izmanto formālā nozīmē, jo uzstāj uz agrāka un vēlāka pieteikuma formas identiskumu⁶⁸.

116. Tomēr šķiet, ka Parīzes konvencijas rokasgrāmata ierosina noteikuma par objekta identiskuma materiāltiesisku izpratni. Tātad attiecībā uz Parīzes konvencijas 4. panta E sadaļas 1. punktu minētajā rokasgrāmatā ir noteikts, ka: “reti gadīsies, ka rūpnieciskais dizainparaugs un funkcionālais modelis attieksies uz *vienādu objektu*, jo principā pirmais attiecas uz rūpnieciskā izstrādājuma dekoratīvajiem aspektiem, bet pēdējais attiecas uz tā tehnisko novitāti”⁶⁹. Šķiet, ka minētā atsauce uz vienādu objektu ietver jaunas idejas būtību, kurai tiek meklēta aizsardzība, nevis formu, kādā tā tiek aizsargāta.

117. Man šķiet, ka Parīzes konvencijas mērķis atvieglot teritorialitātes principu, ieviešot tiesības uz prioritāti, turklāt diktē noteikuma par objekta identiskumu materiāltiesisku, nevis formālu izpratni.

118. Iespējams tieši apzināšanās, ka aizsardzības objekti saskaņā ar dažādiem rūpnieciskā īpašuma tiesību veidiem var būtiski pārkāties, ietekmē 1925. gadā tika izdarīti grozījumi Parīzes konvencijā, ar kuriem tika ieviests 4. panta E sadaļas 1. punkts, tieši atļaujot kombināciju, kas sastāv no agrāka funkcionāla modeļa un vēlāka dizainparauga.

119. Ja šāda būtiska pārkāšanās var pastāvēt starp funkcionālo modeli un dizainparaugu, tā var pastāvēt arī starp patentu un dizainparaugu. Saskaņā ar Savienības iestāžu dokumentiem, funkcionālais modelis ir reģistrētas tiesības, kas piešķir ekskluzīvu aizsardzību tehniskajam izgudrojumam, tāpat kā patents; tas atgādina patentu tādā ziņā, ka izgudrojumam ir jābūt jaunam, lai gan bieži nepieciešamais izgudrojuma līmenis nav tik augsts kā patentu gadījumā. Atšķirībā no patentiem, funkcionālie modeļi tiek piešķirti bez iepriekšējas izpētes, lai noteiktu

⁶⁷ Lai pamatotu savu apgalvojumu, ka pastāv vispārējs noteikums par objekta identiskumu, EUIPO atsaucas uz Parīzes konvencijas 4. panta C sadaļas 4. punktu. Šajā saistībā jānorāda, ka, lai gan tiesību normā ir lietoti vārdi “uz to pašu objektu”, tā neietver vispārēju noteikumu, bet drīzāk atrisina īpašu situāciju – kad pastāv divi agrāki pieteikumi, no kuriem pirmais ir bijis atsaukts, atstāts bez virzības vai noraidīts – lai noteiktu prioritātes termiņa sākumu. Skat. Bodenhausen, G.H.C., *Guide to the Application of the Paris Convention for the Protection of Industrial Property as revised at Stockholm in 1967*, United International Bureaux for the Protection of Intellectual Property, 1968, pieejams: https://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/intproperty/611/wipo_pub_611.pdf (turpmāk tekstā – “Parīzes konvencijas rokasgrāmata”), 4. panta C sadaļas 4. punkts, b) komentārs.

⁶⁸ Šajā ziņā gribētu norādīt, ka šķiet, ka EUIPO pamatnostādnēs objekta identiskuma noteikums ir atzīts gan formālā, gan materiāltiesiskā izpratnē. Formālā izpratnē tajās ir pieprasīts, lai agrākais pieteikums attiektos uz dizainparaugu vai funkcionālu modeli. Materiāltiesiskā izpratnē tajās ir pieprasīts, lai Kopienas dizainparaugs attiecas uz to pašu dizainparaugu vai funkcionālu modeli. Saistībā ar šo pēdējo minēto prasību šajās pamatnostādnēs turpmāk ir paskaidrots, ka abi pieteikumi var atšķirties tikai ar detaļām, kuras var kvalificēt kā “nebūtiskas”, tādējādi atsaucoties uz aizsardzības objektu, un nevis aizsardzības formu. Skat. EUIPO pamatnostādnēs, minētas iepriekš šo secinājumu 50. zemsvītras piezīmē, 6.2.1.1. punkts, it īpaši 61. un 63. lpp.

⁶⁹ Parīzes konvencijas rokasgrāmata, minēta šo secinājumu 67. zemsvītras piezīmē, 4. panta E sadaļa, b) komentārs (mans izcēlums).

novitāti un izgudrojuma pakāpi. Tas nozīmē, ka aizsardzība var tikt iegūta ātrāk un lētāk, bet piešķirtā aizsardzība ir mazāk droša⁷⁰. Šī iemesla dēļ funkcionālie modeļi ir saukti, piemēram, par “otrās šķiras patentiem”⁷¹, “sīkiem izgudrojumiem”⁷² vai “īstermiņa” valsts patentiem⁷³.

120. Var jautāt, kāpēc iespēja atsaukties uz agrāku patenta pieteikumu vēlākam dizainparauga pieteikumam nebija tieši iekļauta Parīzes konvencijas tekstā laikā, kad ar mērķi nodrošinātu iespēju atsaukties uz funkcionālu modeli tika ieviests 4. panta E sadaļas 1. punkts. Manuprāt, tas nebija nepieciešams tieši tāpēc, ka kombinācija, kas sastāv no agrāka patenta un vēlāka dizainparauga, jau bija iespējams, ņemot vērā noteikumu par objekta identiskumu, kas saprotams materiāltiesiskā izpratnē. Iemesls funkcionāla modeļa un dizainparauga kombinācijas tiešai pieminēšanai ir izskaidrojams ar funkcionālo modeļu relatīvo novitāti Parīzes konvencijā.

121. Šajā saistībā jānorāda, ka Parīzes konvencija tika noslēgta jau 1883. gadā. Tajā laikā funkcionālais modelis kā izgudrojuma aizsardzības veids netika aplūkots. Parīzes konvencijā tas tika atzīts tikai 1911. gadā, pamatojoties uz pārskatīšanu Vašingtonas konferencē. Pēc tam 1925. gadā, ar pārskatīšanu Hāgas konferencē, šajā konvencijā tika iekļauta 4. panta E sadaļa⁷⁴. Tāpēc bija nepieciešams precizēt, kā funkcionālie modeļi iederas Parīzes konvencijas prioritāro tiesību sistēmā. Turpretim patentiem tas nebija nepieciešams, jo Parīzes konvencija tos jau no paša sākuma atzina par rūpnieciskā īpašuma tiesību veidu. Tāpēc kombinācija, kas sastāv no agrāka patenta un vēlāka dizainparauga, nebija īpaši jāpiemin gadījumos, kad aizsardzības objekts būtiski pārklājās, jo tas jau izrietēja no noteikuma par objekta identiskumu, kas saprotams materiāltiesiskā izpratnē.

122. Rezumējot, ņemot vērā līdzības starp patentiem un funkcionālajiem modeļiem, nevar izslēgt, ka arī starp agrāku patenta pieteikumu un vēlāku dizainparauga pieteikumu var notikt būtiska pārklāšanās. Ja tiek pieņemts, ka objekta identiskuma noteikumam ir materiāltiesisks raksturs, nav iemesla, kādēļ patents nevarētu tikt izmantots kā prioritātes tiesību avots vēlākam dizainparaugam tādā pašā veidā, kā tas tiek akceptēts funkcionālajam modelim. Manuprāt, šo iespēju neizslēdz neviena Parīzes konvencijas tiesību norma.

123. Tāpēc uzskatu, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, interpretējot Parīzes konvenciju tādējādi, ka tā ļauj izmantot agrāku patenta pieteikumu kā prioritātes tiesību avotu vēlākam dizainparauga pieteikumam, ja vien abu pieteikumu objekti būtībā ir vienādi.

3. Prioritātes termiņš vēlākam dizainparauga pieteikumam, kas pamatojas uz agrāku patenta pieteikumu

124. EUIPO apgalvo, ka Parīzes konvencijas loģikā nav vispārēja noteikuma⁷⁵, saskaņā ar kuru prioritātes termiņa ilgumu nosaka agrāko tiesību raksturs. Tādējādi tas apgalvo, ka Vispārējā tiesa, konstatējot šādu noteikumu, esot pieļāvusi tiesību kļūdu.

⁷⁰ Komisijas Zaļā grāmata, Funkcionālo modeļu aizsardzība vienotā tirgū [Commission Green Paper, The Protection of Utility Models in the Single Market], COM(95) 370 final, 1995. gada 19. jūlijs, i-b punkts.

⁷¹ Parīzes konvencijas rokasgrāmata, minēta šo secinājumu 67. zemsvītras piezīmē, 1. panta 2. punkts, d) komentārs.

⁷² Komisijas Zaļā grāmata par rūpnieciskā dizainparauga juridisku aizsardzību [Commission Green Paper on the Legal Protection of Industrial Design], 1991. gada jūnijs, 111/F/5131/91-EN, 2.6.3. punkts

⁷³ Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinums par “Priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai, ar ko tuvina tiesisko regulējumu, lai aizsargātu izgudrojumus, ko veic, izmantojot funkcionālo modeļi” (OV 1998, C 235, 26. lpp.), 2.7. punkts.

⁷⁴ Skat. Parīzes konvencijas rokasgrāmatu, minēta šo secinājumu 67. zemsvītras piezīmē, 4. panta E sadaļa, a) komentārs.

⁷⁵ Kā Vispārējā tiesa konstatēja pārsūdzētā sprieduma 77. punktā.

125. Šajā punktā es piekrītu EUIPO.

126. Parīzes konvencijas 4. panta C sadaļas 1. punktā ir noteikts divpadsmit mēnešu prioritātes termiņš patentiem un funkcionālajiem modeļiem un sešu mēnešu prioritātes termiņš rūpnieciskajiem dizainparaugiem un preču zīmēm. Šajā tiesību normā nav paskaidrots, vai šis termiņš ir atkarīgs no agrākām vai vēlākām tiesībām. Ja kombinācijas elementi ir vienādi, šis jautājums ir diskutējams, kā to pamatoti apgalvo EUIPO. Tomēr tas kļūst nozīmīgi, ja kombinācijas ir neviendabīgas, kā kombinācijā ar agrāku funkcionālo modeli un vēlāku dizainparaugu, vai kombinācijā ar agrāku patentu un vēlāku dizainparaugu.

127. Pirmajai no šīm divām situācijām Parīzes konvencijas 4. panta E sadaļas 1. punktā ir paredzēts tiešs risinājums, kas pamatojas uz tā termiņa ilgumu, ko piešķir vēlākas tiesības, proti, sešu mēnešu termiņš, kas saskaņā ar 4. panta C sadaļas 1. punktu ir attiecināts uz rūpnieciskajiem dizainparaugiem. Parīzes konvencija nekas nav teikts par otro kombināciju, kas sastāv no agrāka patenta un vēlāka dizainparauga.

128. Pat ja tekstā šajā ziņā nekas nav teikts, Vispārējā tiesa no apgalvotā vispārējā noteikuma, saskaņā ar kuru agrāko tiesību raksturs ir izšķirošs, nosakot prioritātes termiņa ilgumu, secināja, ka atbilstošais termiņš šai otrajai kombinācijai bija divpadsmit mēneši. Tas izrietēja no Parīzes konvencijas 4. panta C sadaļas 1. punkta, kurā patentiem ir paredzēti divpadsmit mēneši.

129. Vispārējā tiesa Parīzes konvencijas 4. panta E sadaļas 1. punktu interpretēja kā izņēmumu no šī vispārējā noteikuma. Savukārt EUIPO apgalvo, ka Parīzes konvencijas 4. panta E sadaļas 1. punkts ir izņēmums, bet Vispārējā tiesa ir kļūdaini identificējusi vispārējo noteikumu, kura izņēmums ir šī tiesību norma⁷⁶.

130. Visupirms Parīzes konvencijas tekstā nav paskaidrots, vai prioritātes termiņš ir atkarīgs no agrāko vai vēlāko tiesību rakstura. Šādā gadījumā ir jāapsver papildu interpretācijas metodes, kuras ietver *travaux préparatoires* [sagatavošanas darbu] ņemšanu vērā.

131. Šajā ziņā pārsūdzētais spriedums ir atklājošs. Vispārējā tiesa norādīja, ka Parīzes konvencijas *travaux préparatoires* atklāj, ka iemesls patentu prioritātes termiņa pagarināšanai no sešiem līdz divpadsmit mēnešiem bija apstākļi, ka dažās valstīs, īpaši Vācijā, bija grūti veikt patenta pieteikuma sākotnējo pārbaudi sešu mēnešu laikā⁷⁷.

132. Es saprotu šo aprakstu šādi. Lai varētu novērtēt prioritātes termiņa ilgumu, ir svarīgi divi datumi: pirmo tiesību pieteikuma iesniegšanas datums, no kura sākas šī termiņa skaitīšana, un vēlāko tiesību pieteikuma iesniegšanas datums, kurā šis termiņš beidzas. Ja Vācijā pieteikuma iesniegšana vēlākam patentam ilgst vairāk nekā sešus mēnešus, nav iespējams laikus gūt labumu no agrāka pieteikuma iesniegšanas, ja termiņš ir seši mēneši no pirmā pieteikuma iesniegšanas. Tas nozīmē, piemēram, ka, ja persona iesniegtu patenta pieteikumu Francijā, šī persona nevarētu iesniegt pieteikumu vēlākam patentam Vācijā sešu mēnešu laikā. Tas bija iemesls šī termiņa pagarināšanai līdz divpadsmit mēnešiem. Tādā veidā tika panākts līdzsvars starp interesēm, kuras ir rūpnieciskā īpašuma tiesību pieteikuma iesniedzējam, kuram būtu jāļauj organizēt šādu tiesību starptautisku paplašināšanu atbilstošā laika posmā, un interesēm, kuras ir trešajām personām, kurām nevajadzētu saskarties ar pārāk ilgiem prioritātes termiņiem, kuru laikā tiesības uz tiem

⁷⁶ EUIPO skatījumā, minētā tiesību norma ir izņēmums no vispārēja noteikuma par objekta identiskumu formālā izpratnē.

⁷⁷ Skat. pārsūdzētā sprieduma 79. punktu.

pašiem objektiem, kuras viņi varētu vēlēties iegūt, nevar tikt likumīgi iegūtas⁷⁸. Īsāk sakot, patentu prioritātes termiņa pagarināšanas iemesls bija patentu kā vēlāko tiesību pieteikuma iesniegšanas procedūru ilgums dažās valstīs.

133. Tādējādi, manā skatījumā, Vispārējā tiesa kļūdījās, uzskatot, ka Parīzes konvencijā ir vispārējs noteikums, saskaņā ar kuru prioritātes termiņa ilgums ir atkarīgs no pirmā pieteikuma iesniegšanas. Man šķiet saprātīgāk, ka šis termiņš ir atkarīgs no vēlāka pieteikuma iesniegšanas.

134. Tāpēc uzskatu, ka Parīzes konvencijas 4. panta C sadaļas 1. punktā paredzēto prioritātes termiņu ilgums ir atkarīgs no vēlāka, nevis pirmā pieteikuma rakstura.

135. Piemērojot šo loģiku šajā lietā, ja prioritātes tiesības uz vēlāku dizainparauga pieteikumu tiek pieprasītas, pamatojoties uz agrāku patenta pieteikumu, prioritātes termiņa ilgums, piemērojot Parīzes konvencijas 4. panta C sadaļas 1. punktu, būtu seši mēneši.

136. Vispārējās tiesas spriedums “TELEYE”⁷⁹, uz kuru minētā tiesa atsaucās pārsūdzētajā spriedumā⁸⁰, neizslēdz minēto secinājumu. “TELEYE” spriedumā Vispārējā tiesa preču zīmju tiesību kontekstā nosprieda, ka šo agrāko tiesību reģistrācijas pieteikums rada prioritātes tiesības. Šķiet, ka šāds secinājums pilnībā atbilst Parīzes konvencijai, saskaņā ar kuru agrāka pieteikuma esamība un datums ir būtiski prioritātes termiņa sākumam. Tomēr, pretēji iemeslam, kura dēļ Vispārējā tiesa atsaucās uz minēto spriedumu, tajā nekas nav minēts par aplūkotā termiņa ilgumu.

137. Lai gan es piekrītu EUIPO, ka šajā gadījumā prioritātes termiņa ilgums ir seši mēneši, es nevaru atbalstīt tās argumentu, kas pamatojas uz savstarpīguma neesamību ar trešām valstīm un it īpaši ar Amerikas Savienotajām Valstīm. EUIPO būtībā apgalvo, ka Amerikas Savienotajās Valstīs dizainparaugus aizsargā patentu tiesības (“dizainparaugu patenti”) un ka pārsūdzētā sprieduma rezultātā pieteikuma iesniedzēji var automatiski izmantot divpadsmit mēnešu prioritātes termiņu, savukārt pieteikuma iesniedzējiem Savienībā ir tikai sešu mēnešu prioritātes termiņš. Tomēr EUIPO pamatnostādnēs ASV dizainparaugu patenti jau tiek uzskatīti par dizainparaugu pieteikumiem, kuri var būt tiesību uz prioritāti avots Kopienas dizainparaugiem sešu mēnešu termiņš no dizainparauga patenta pieteikuma iesniegšanas. Es nesaskatu nekādus savstarpīguma traucējumus – kuri kaitētu personām, kuras ir iesniegušas savu agrāku dizainparauga pieteikumu Savienībā – kuri rastos, ja agrākais patenta pieteikums nodrošinātu divpadsmit mēnešu aizsardzību vēlākam Kopienas dizainparauga pieteikumam. ASV dizainparaugu patenti joprojām tiktu klasificēti kā dizainparauga pieteikumi, nevis patentu pieteikumi.

138. Visbeidzot, man būtu jāpievēršas argumentiem, kuri pamatojas uz Parīzes konvencijas 4. panta E sadaļas 1. punktu. Vispārējā tiesa atsaucās uz šo tiesību normu, lai pamatotu savu secinājumu, ka pastāv vispārējs noteikums, ka prioritātes termiņš ir saistīts ar agrāko tiesību raksturu. Tā interpretēja minēto tiesību normu kā izņēmumu no apgalvotā vispārēja noteikuma, tā, ka tikai tajā konkrētajā situācijā vēlākām tiesībām tiek pievienots prioritātes termiņš. Tomēr, manuprāt, minētā tiesību norma ir nevis izņēmums, bet drīzāk vispārējā noteikuma, ka prioritātes termiņa ilgums ir atkarīgs no vēlāko tiesību rakstura, piemērošana.

⁷⁸ Skat. Parīzes konvencijas rokasgrāmatu, minēta šo secinājumu 67. zemsvītras piezīmē, 4. panta C sadaļas 1., 2. un 3. punkts, b) komentārs.

⁷⁹ Skat. spriedumu, 2001. gada 15. novembris, *Signal Communications/ITSB* (“TELEYE”) (T-128/99, EU:T:2001:266; turpmāk tekstā – “TELEYE”).

⁸⁰ Skat. pārsūdzētā sprieduma 78. punktu.

139. Iepriekš minēto iemeslu dēļ Tiesai būtu jāatzīst, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, secinot, ka saskaņā ar Parīzes konvenciju gadījumā, ja dizainparauga pieteikums ir pamatots ar agrāku patenta pieteikumu, ir piemērojams divpadsmit mēnešu, nevis sešu mēnešu prioritātes termiņš.

140. Noslēgumā, ierosinu Tiesai interpretēt Parīzes konvenciju tādējādi, ka tā atļauj pamatot vēlāku dizainparauga (tostarp Kopienas dizainparauga) pieteikumu ar agrāku patenta pieteikumu, ar nosacījumu, ka pastāv būtisks objekta identiskums. Prioritātes termiņa ilgums šādā gadījumā ir seši mēneši, kā Parīzes konvencijā noteikts rūpnieciskiem dizainparaugiem.

V. Sekas

141. Manuprāt, vienīgais apelācijas sūdzības pamats ir daļēji pamatots. Līdz ar to pārsūdzētais spriedums būtu jāatceļ.

142. Piemērojot statūtu 61. panta pirmo daļu, Tiesai būtu jānoraida otrais pamats, kuru *KaiKai* izvirzīja Vispārējā tiesā.

143. Tomēr neuzskatu, ka tiesvedības stadija ļauj Tiesai lemt par pirmo pamatu, kuru pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa nav analizējusi un saistībā ar kuru faktiskie prasījumi saistībā ar strīda būtību Tiesā netika apspriesti. Tādējādi lieta būtu jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā varētu lemt par šo pamatu, un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana būtu jāatliek.

VI. Secinājumi

144. Ņemot vērā iepriekš minēto, ierosinu Tiesai:

- atcelt Vispārējās tiesas 2021. gada 14. aprīļa spriedumu lietā *The KaiKai Company Jaeger Wichmann/EUIPO* (Vingrošanas un sporta ierīces un rīki) (T-579/19, EU:T:2021:186);
- noraidīt otro *The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR* Vispārējā tiesā izvirzīto pamatu;
- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par atlikušo pamatu;
- lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.